

Stjepan Jagić

GLAZBENA BAŠTINA

PODRAVSKIH SESVETA

Glazbena baština Podravske Sesvete

Stjepan Jagić

Podravske Sesvete, 2025.

Naslov: „Glazbena baština Podravske Sesvete“

Autor: Stjepan Jagić

Vlastita naklada autora

URL publikacije: <https://www.podravske-sesvete.eu/knjige/glazsps.pdf>

Urednik: Petra Štefec

Jezična lektura i korektura: Petra Štefec

Posebna zahvala gospodinu Josipu Jurinjaku na pruženoj potpori, podacima i fotografijama.

Naslovnica: Dražen Nađ,
(fotografija na naslovnici „Blažev bajs“ – autor: Dražen Nađ)

Zadnja strana: Dražen Nađ
(fotografija: „Sesvečki ples bosih nogu“ – iz obiteljskog albuma nepoznatog autora)

ISBN 978-953-46887-1-7

Publikacija je dostavljena Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu u skladu s obvezom dostave obveznog primjerka propisanom Zakonom o knjižnicama i knjižničnoj djelatnosti (NN 17/19, 98/19, 114/22) te Pravilnikom o obveznom primjerku (NN 66/20).

Mjesto izdanja: Podravske Sesvete

Godina izdanja: 2025.

***"Sesvečani dragi naši
Veseli su mužikaši,
Lijepe pjesme svirat' znaju,
Mlade cure zabavljaju.
Sinovi su Podravine,
Drage naše domovine."***

(Iz pjesme "Himna Sesvečanima" Martina Hegedušića, 2003.)

Vrijeme prolazi i odnosi sve sa sobom. Ostaju samo sjećanja, ali i ona polako blijede, ali zapisi na stranicama knjige ipak ostaju. S toga je ova knjiga posvećena sesvečkim glazbenicima, muzičkim sastavima, sviračima i pjevačima, izrađivačima glazbala i svima ostalim pojedincima koji su djelovali ili djeluju u cilju očuvanja napjeva, pjesama, običaja i tradicije svoga voljenog podravskog kraja.

Stjepan Jagić, autor

Predgovor

Stjepan Jagić, snažno ime koje opet donosi jedan povijesni pregled razvoja našeg malog mjesta na području glazbe. Radeći na njegovim rukopisima bogatija sam za još jedno iskustvo; pobliže sam upoznala povijesna imena podravske glazbe, naučila neka nova i ono što je najvažnije od svega – potvrdila sam činjenicu koliko dobrog su svijetu dale jedne male Podravske Sesvete.

Biti sakupljač povijesti nije lako. To je izuzetno zahtjevan posao koji iziskuje mnogo odricanja i posvećenost onome što se istražuje. Ono što Stjepan radi svakako je hvalevrijedno, kako za neke nove klince, tako i za naraštaje koji su živjeli i stvarali u onom vremenu koje on ovom knjigom sustavno prikazuje. Naš Štef istražuje, zapisuje, fotografira, jednom riječju dokumentira prošlost kako bi ju sačuvao od zaborava i ostavio u naslijeđe budućim istraživačima svojim korijenima.

Neka ova knjiga bude na dar svima onima koji s ponosom ističu svoje podrijetlo. I zapamtite: **Podravske Sesvete – tako lijepe i tako naše!** Dokle god ćemo ih spominjati, na taj ćemo ih način sačuvati od zaborava.

Petra Štefec

Sadržaj	Strana
1. - Uvodni dio	8
2. - Glazbeni sastavi, svirači, pjevači, graditelji glazbala	9
2.1. - Marija Šokec (Čižmarova)	11
2.2. - Rođak Roza	13
2.3. - Matija Nađ	13
2.4. - Limena glazba DVD-a Podravske Sesvete	14
2.5. - Blaž Lenger i njegov Narodni ansambl "Lengeri"	19
2.6. - Tamburaško društvo Ivana Gašparova	28
2.7. - TS Franje Matočeca	29
2.8. - "Sesvečki mužikaši" (Vlado Birovčec i dr.)	30
2.9. - Đuro Petrovčić Đoko i njegovi pajdaši	31
2.10. - Ivan Belobrk i sastav "Belobrk"	34
2.11. - Andrija Štefanić Mišeta	35
2.12. - Josip Posavec Pernatačka	36
2.13. - Valent Sabolić i "Matice"	38
2.14. - Šanteki	39
2.15. - Štefina Franjić	40
2.16. - VIS "Prijatelji"	43
2.17. - Sesvečki Zlatni tamburaši	45
2.18. - Ivan Krupski	47
2.19. - Velimir Lenger	48
2.20. - Josip i Stjepan Karšić	49
2.21. - Marijan Palaić	50
2.22. - Stanko Halusek	52
2.23. - Slavko Šantek	54
2.24. - Franjić Stjepan	54
2.25. - Ivan Babec	54
2.26. - Igor Drvenkar	56
2.27. - Ivan Modrušan	57
2.28. - Ivan Rep	60
2.29. - Karla Britvić	64
2.30. - Pjevačka udruga "Blaž Lenger"	66
2.31. - Hrvatsko folklorno društvo "Sesvečice"	68
2.32. - "Sesvečki mrgudaljin"	70
2.33. - Đuro Dergez - graditelj violina	71
2.34. - Crkvena glazbena baština: orgulje, orguljaši i župni zborovi	72

3.	- Zanimljivosti za kraj	77
3.1.	- Martin Sagner Dudek	78
3.2	- Himna Sesvečanima	80
4.	- Korištena literatura i fotografije	81

1. Uvodni dio

Društveni i kulturni život Podravskih Sesveta nije nekad bio previše bogat, a radilo se mnogo. Glavna društvena okupljanja su bila za vrijeme žetve, berbe kukuruza, gradnje kuće, svadbe, krštenja, čehanja perja...

Upravo baš ti događaji i trenuci zajedništva bivaju trenucima druženja i radosti. Tako na ovim područjima u početku nisu postojali klasični muzički sastavi, već se radilo uglavnom o samoukim muzičarima koji se okupljaju i zabavljaju ljude u trenucima manjih i većih značajnijih okupljanja.

Nitko od tadašnjih muzičara se nije ni doživljavao kao "glazbeni umjetnik", a nije poznavao ni note. Uglavnom su svirali po sluhu. Upravo od tih samoukih "sluhista", kasnije nastaju manje ili više poznati sastavi. Svi oni dali su dio sebe, svoje ljubavi i svog srca podravskoj glazbi i ostali njen značajan dio, ponosni na svoje djelo. Pjesmom i glazbom su nas pratili kroz cijeli život, veselili se i plakali sa svima nama.

Prve zapise o pjesmama i plesovima našega kraja nalazimo u članku sesvečkog sina Ferde Rusana "Poklade na ladanju" što ga je objavio 1868. godine u časopisu "Dragoljub".

Kasnije su se ovom tematikom bavili sesvečki učitelj Željko Kovačić i etnograf Josip Cugovčan.

***Ivan Rep iz Podravskih
Sesveta svira u primu, a
svirao je i tamburu samicu***
(slika lijevo, početak 20.stoljeća,
autor nepoznat)

2. Glazbeni sastavi, svirači, pjevači, graditelji glazbala

Sesvečani su veseli ljudi, instrumenti i čaše su im uvijek u blizini. Svojom pjesmom i svirkom razgalili su mnoga srca, razveselili mnoge ljude. Glavni instrumenti su im bili: violina, cimbal, bas, prima(bisernica), bugarija(kontra), kasnije harmonika i elektronski instrumenti. Sastavi su najčešće brojili 4 – 7 članova svirača, a poneki bi imali i pjevačicu.

U samom početku svirala se isključivo domaća izvorna narodna podravska glazba, jer tada još nije bilo televizije, a i radioaparati su bili rijetki pa je utjecaj izvana bilo vrlo malen. Svirali su na raznim druženjima, svatovima, zabavama, susretima folklora, nastupali na televiziji...

Njihove pjesme su istovremeno tugaljive i vesele, spoj violine i cimbal, a suzvučnost u nama budi žal za prošlim vremenima. To je svjesnost o prolaznosti ljudskog života uopće. To je elegičnost i duhovnost koja pluta između Bilogore i Drave kroz sjetne jesenje magle jer običaji podravske ravnice duboko su usječeni u dušu svakog Podravca. I oduvijek je ovdje bilo tako, a ova je glazba znala dotaknuti samu srž tog osjećaja. Prate ga u životu i život se njima mjeri, razvija, raste, diže se i pada, napreduje i postaje drukčiji. To unutarne bogatstvo života pronalazimo u svim duhovnim produktima podravskog čovjeka: u pjesništvu, slikarstvu i glazbi.

Svatovi u Podravskim Sesvetama - Glazbeni sastav Andrije Štefanića-Mišete

O kvaliteti pjesama i izvođača dovoljno govori podatak da su, iako su mnoge od njih nastale prije više od pola stoljeća, i danas rado slušane i vrte se na radiostanicama diljem Hrvatske i svijeta.

Među brojnim glazbenim sastavima bilo je, naravno, i onih ambicioznijih, organiziranijih, eksponiranijih i „na glasu“, koji su ime sastava određivali najčešće po vođi sastava.

Glazbeni sastavi u to vrijeme, osim što su naravno trebali znati svirati, morali su biti u dobroj kondiciji kako bi izdržali prema potrebi dugotrajnu svirku. Nije bilo razglasa, pa je i grlo moralo biti u dobroj formi. Svatovi su znali trajati od tri do deset dana.

***Sesvečki dečki spremni za izlazak.
(početak 20. stoljeća- slika iz obiteljskog albuma nepoznatog autora)***

2.1. Marija Šokec (Čizmarova)

Marija Šokec bila je svestrana umjetnica, pjesnikinja, glumica, plesačica, sviračica, vezilja, izrađivačica pisanica...

Dolaskom učitelja Božidara Višoševića 1951. godine procvjetao je kulturni, sportski i glazbeni život Podravskega Sesveta. Imao je puno smisla za organizaciju, glumu i prepoznavanje iskonskih talenata kojih u to vrijeme u Podravskega Sesvetama nije nedostajalo. Trebalo ih je samo organizirati i usmjeriti u pravom smjeru, stoga je pokrenuo u tom poslijeratnom razdoblju Dramsku sekciju odraslih.

***Marija Šokec Čizmarova svira u sastavu Lovreka Peića
(slika nastala između dva svjetska rata)
(iz knjige dr. Ivana Ivančana - Narodni plesni običaji Podravine I.)***

Među prvim ženama, u rad te sekcije, uključila se i Marija Šokec-Čizmarova. Odličnom i upečatljivom glumom, 1950. godine na oblasnom natjecanju amaterskih dramskih skupina u Đurđevcu pridonijela je ostvarenju prvog mjesta sesvečkoj dramskoj grupi.

Iz pjesničke ostavštine pokojne Marije ostala je, nažalost, samo jedna pjesmarica sa desetak pjesama.

Njezin pjesnički dar bio je također izražavan na stotine primjera izrađenih pisanica, koje je stvarala s puno ljubavi, pažnje i podarila ih mladim naraštajima za Uskrs i uskrsne blagdane, za Matkinu nedjelju. Gotovo nije bilo ni jedne pisanice bez njezinog stiha o ljubavi, sreći, blagdanu, a znala je ponekad cijelu pisanicu ispuniti stihovima u predivno skladnim bojama ispisa i ukrasa.

U filmu "Crveni pijetao kukuriče" izvela je vrhunsku ulogu seoske žene svađalice na međi zbog jednog jajeta zajedno s Anđelkom Pintarić, režisera Igora Michielija

Scena iz filma „Crveni pijetao kukuriče“.

"Rupčece" (maramice) koje je isto izrađivala za svatovske i uskršnje prigode, svojom formom i sadržajem dosizali su visoku umjetničku i stvaralačku razinu narodnog umotvorja i rukotvorja. Raznoboje skladnim cvjetovima, popraćeni stihom, ovi sadržaji bili su u svakom primjerku rijetkost i posebitost. Mlade djevojke tim rupčićima krasile su svoj pojas uz nošnju u svečanim prigodama. Kao "povijalja" pripremačica djevojaka za udaju, u slaganju "šlara" (povijka na glavi i bjeline uz tijelo) uvijek je na jednostavan i prikladan način znala uresiti buduću mladu za najsvečaniji čin, udaju. U slaganju i ukrašavanju svatovske zastave znala je naći mjeru i sklad svih uresa (crvene jabuke, fušpana, pantljika, rupčića) i izraditi ju do

razine divljenja. Svi su znali i prepoznavali da je tu zastavu izradila Marica Čižmarova.

Tako nam na jednostavan način oslikava prostor i vrijeme u kojemu je živjela, sve prateće okolnosti s kojima se sama sretala i bila njihovim svjedokom. (*Zapisano prema kazivanju Željka Kovačića.*)

2.2. **Rođak Roza**

Rođena je na Dragancima 1941. godine u domu seljaka. Otac Valent Franjić je samouki svirač. Brat Stjepan Franjić, bugarist sastava Lengeri. Prava obitelj mužikaša, što se itekako odrazilo i na samu Rozu. Pokazuje vrlo rano naklonost pjesmi i veselju. Pjeva i svira bugariju. Pogotovo pokazuje sklonost pjevanju a naročito prilikom kućnih okupljanja, čehanja perja i čišćenja oraha. Bavi se i ozbiljnije muzikom te tako biva i jedno stanovito vrijeme članom sastava Vlašički. Danas se rado prisjeća tih svojih dana, osobito kada čuje pjesme iz svoje mladosti. No kako kaže i sama za sebe: "To su bili dani. No znaš gda god čujem dobru pesmu , jednostavno si zapopevam, a pogotovo v sobotom navečer uz onu glazbenu emisiju s podravskim pesmam".

2.3. **Matija Nađ**

Sin Luke i Ljubice Nađ, rođen na Dragancima 1930. Od mnogobrojne braće jedini pokazuje sklonost i nadarenost prema glazbi. Svira harmoniku, pjeva, a dobar je i plesač. Glazbom se bavi po manjim društvenim okupljanjima. Poljoprivrednik, zidar, vatrogasac, a ponajviše pravi Podravac odlike su ovoga čovjeka. Istaknuti član društvena života na Dragancima i inicijator svih zbivanja do 90 tih godina prošloga stoljeća.

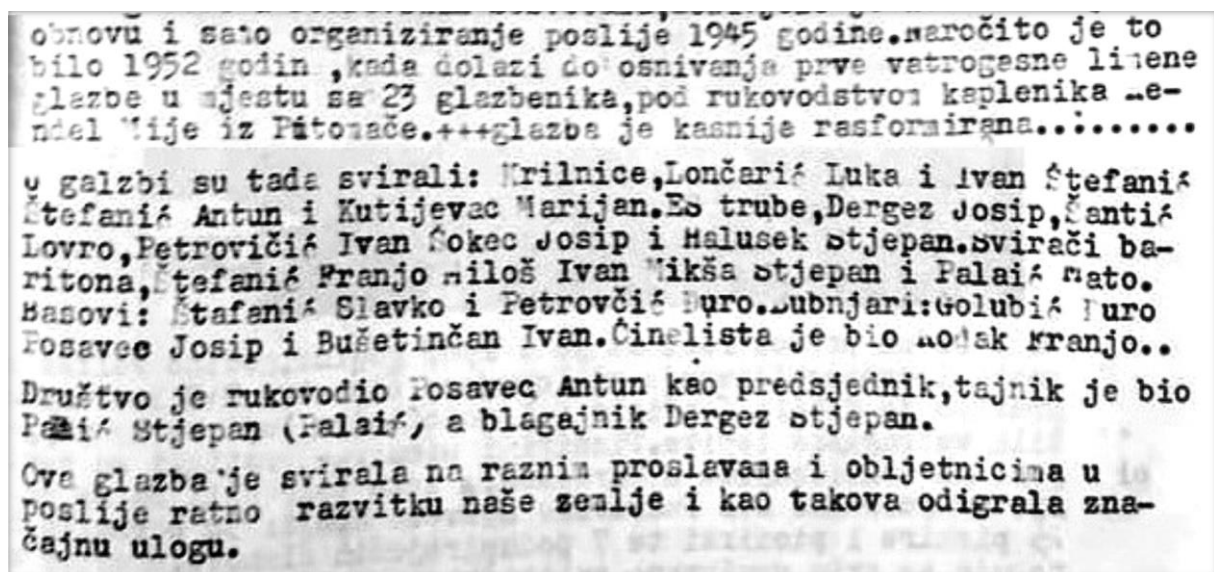

***Svati u podravskim Sesvetama u prvoj polovici 20. stoljeća.
(Slika iz obiteljskog albuma nepoznatog autora)***

2.4. Limena glazba DVD-a Podravske Sesvete

Od osnutka Podravske Sesvete pa do stvaranja Dobrovoljnog vatrogasnog društva prošlo je više od 230 godina. Za to vrijeme dogodili su se mnogobrojni požari, potresi i poplave. Društvo je u početku rada 1926. godine imalo dosta poteškoća u radu jer je bilo bez nužne opreme i sredstava. Ovakve prilike, zbog slabe opreme i organizacije, primorale su neke članove da skupljanjem milodara traže pomoć u žitu i novcu po selu, kako bi došli do najosnovnije opreme, sprava i potrepština. Vatrogastvo u Podravskim Sesvetama doživjelo je kvalitetniju obnovu i samo organiziranje poslije 1945. godine.

Naročito je značajna 1952. godina, kada dolazi do osnivanja prve vatrogasne limene glazbe u mjestu s 23 glazbenika, pod vodstvom kapelnika Mije Rendela iz Pitomače. Održavanje puhačkog orkestra unutar Dobrovoljnog vatrogasnog društva predstavljalo je vrhunac kulturnog i društvenog života našeg mjesta.

Jedini sačuvani spomen na Limenu glazbu DVD-a Podravske Sesvete, iz Zapisa Ivana Šimunovića

Orkestar je imao oko 16 instrumenata, precizno podijeljenih po sekcijama, gdje je svaki instrument imao svoju točno određenu ulogu u stvaranju moćnog i skladnog zajedničkog zvuka:

Trube i krilnice (5 komada) – Predstavljale su „glavu” i vodeći glas orkestra.

Klarineti (3 komada) – Kao predstavnici drvenih puhačkih instrumenata, klarineti su svojim toplim i mekanim zvukom ublažavali oštrinu limenih instrumenata.

Tenor horne, baritoni i eufoniji (3 komada) – Ovi širi limeni instrumenti činili su „srce” orkestra. Smješteni u srednjem registru, njihova je zadaća

bila držanje harmonije, popunjavanje zvuka između visokih truba i dubokog basa, te sviranje pratnje i predivnih kontra-melodija.

Tuba / bas helikon (1 komad) – Najveći i najteži instrument u orkestru, koji je predstavljao njegov sam temelj. Tuba je davala duboki bas ton, određivala harmonijsku podlogu i skupa s bubnjem činila ritamsku kralježnicu bez koje nijedna koračnica ne bi imala svoju snagu.

Mali bubanj (1 komad) – Glavni pokretač ritma. Svojim ostrim i preciznim udarcima davao je takt cijelom orkestru, držao glazbenike u strogom, vojničkom tempu i davao dinamiku koračnicama.

Veliki bubanj / bas-bubanj (1 komad) – Služio je za naglašavanje teških doba u taktu. Njegov duboki, odjekujući zvuk davao je težinu i zamah cijeloj glazbi, spajajući ritam bubnja s bas linijom tube.

Činele (1 par) – Udarački instrument koji se koristio za naglašavanje najvažnijih i najsvečanijih trenutaka u marševima i kompozicijama.

Ovakav bogat i uravnotežen sastav omogućavao je vatrogasnom orkestru izvođenje složenih koračnica, budnica i koncertnih programa te su svirali na raznim proslavama, obljetnicama, mimohodima i zabavama.

U toj prvoj postavi limene glazbe svirali su (snimak iz 1954. godine):

Krilnice: Luka Lončarić, Ivan Štefanić, Antun Štefanić i Marijan Kutijevac.

Es trube: Josip Dergez, Lovro Šantić, Ivan Petrovčić, Josip Šokec i Stjepan Halusek.

Baritoni: Franjo Štefanić, Ivan Miloš, Stjepan Mikša i Mato Palačić.

Basovi: Slavko Štefanić i Đuro Petrovčić.

Bubnjevi: Đuro Golubić, Josip Posavec i Ivan Bušetinčan.

Činele: Franjo Rođak.

Posebno su bile poznate i odlično posjećene vatrogasne zabave koje u Podravske Sesvete nisu bile tek obične seoske proslave, već istinski praznici zajedništva a pripreme za zabavu trajale su danima unaprijed.

Održavale bi se u parku ispred vatrogasnog doma ili u Velikoj sali Društvenog doma odnosno u parku Kladje.

Izbor pjesama je bio bogat i prilagođen svim generacijama: svirali su se tradicionalni marševi, narodna kola, starogradske pjesme, ali i tada popularni valceri i polke, kasnije domaća podravska glazba i meksičke pjesme uz koje se plesalo do kasno u noć. Posebnu draž i uzbuđenje zabavama davala je tradicionalna vatrogasna tombola, na kojoj su se mogle osvojiti razne praktične nagrade.

Uz bogatu ponudu domaće kapljice i domaćeg pečenja i sladoleda, te zabave su bile mjesto spajanja ugodnog s korisnim. Na njima su se sklapala nova prijateljstva, rađale prve seoske ljubavi, a stariji su mještani u opuštenoj atmosferi pretresali svakodnevne seoske brige i planove. Bilo je to vrijeme kada su se brisale sve razlike, gromki zvon sesvečke limene glazbe davao je tim noćima posebnu, nezaboravnu čar koja je ostala duboko urezana u sjećanjima mnogih naraštaja.

Društvom je u to vrijeme rukovodio Antun Posavec kao predsjednik, tajnik je bio Stjepan Palačić, a blagajnik Stjepan Dergez.

***Proslava u domaćinstvu obitelji Posavec, Podravske Sesvete (1959. godina).
Zajednički snimak domaćina, gostiju i članova Limene glazbe DVD-a Podravske
Sesvete okupljenih ispred seoske kuće.***

Sedamdesetih godina prošlog stoljeća započinje poglavlje velikih, nezaustavljivih promjena koje su duboko zarezale u tkivo našega mjesta. Demografska slika Podravske Sesvete, koja još od daleke 1931. godine bilježi stalni i bolni pad broja stanovnika, neumoljivo je uzimala svoj danak. Dolazilo je do smjene generacija, a s njom su se preko noći mijenjali društveni, politički, ekonomski i socijalni odnosi. Svijet je grabio naprijed, a s novim vremenom stigli su i neki novi, drukčiji glazbeni ukusi.

I dok su neke druge, možda sretnije sredine uspjele prkositi tim modernim strujama i pod svaku cijenu sačuvati tradiciju svoje limene glazbe, Sesvećanima to, nažalost, nije uspjelo. Pokidale su se niti koje su godinama spajale stare majstore i mlade naraštaje. Nakon 1976. godine, s ulica i trgova Podravske Sesvete zauvijek je nestao onaj prepoznatljivi, ponosni zvuk vatrogasnog puhačkog orkestra. Zamrle su budnice, utihnuli su marševi, a instrumentima od mjedi – koji su nekada predstavljali pravo malo seosko bogatstvo i ponos – u vrtlogu vremena izgubio se svaki trag.

Za nama je ostala samo tišina i stare fotografije, kao sjetni spomenik jednom vremenu kada je srce našeg mjesta kucalo u snažnom, ponosnom ritmu sesvečkih trubača.

Snimak iz 1952. godine ispred Vatrogasnog doma u Podravskim Sesvetama s prvim instrumentima.

Dašak prohujalih vremena i sesvečke mladosti s legendarne vatrogasne zabave u parku Kladje 1968. godine. Lijepe, elegantno djevojke i prepoznatljivi drveni stolovi s nogama na križ i danas bude najljepša sjećanja na nekadašnja veselja na otvorenom.

2.5. Blaž Lenger i njegov Narodni ansambl "Lengeri"

Čestitka Blažu za 83. rođendan 2002. u Podravskim Sesvetama

Blaž Lenger rođen je u Podravskim Sesvetama 6. prosinca 1919. godine. Bio je jedinac. U Sesvetama živi do svoje treće godine, kada se njegovi roditelji sele u zaseok Draganci. Korijeni Blaža sežu iz mjesta Prugovca iz kojega se u Podravske Sesvete doselio njegov pradjed. Nakon završetka I. svjetskoga rata, završio je četiri razreda osnovne škole i još dva razreda ondašnje opetovnice. Glazbi pokazuje sklonost od rane mladosti. Talent kako je sam znao reći naslijedio je isključivo od majke i oca koji su voljeli glazbu i pjesmu.

Prva svoja glazbena iskustva, Blaž stječe uglavnom svirajući po seoskim kućnim zabavama, okupljanjima i svatovima. U početku vježba i svira harmoniku. Nije poznao note, već je bio čisti sluhist. Sami počeci ozbiljnijega bavljenja glazbom vezani su uz nastupe s tadašnjim muzičkim sastavom „Vlašički“.

Kasnije Blaž kao muzičar - mužikaš prelazi u sastav „Štefa Ivančana" u Novo Virje, gdje je proveo oko godinu dana. Zatim svira s međimurcem Jančijem u njegovoj družini koja je i odredila daljnji muzički Blažev život. Svirali su posvuda i jako dobro ovladali ovim zanatom, što mu je omogućilo da osnuje i svoj vlastiti sastav. Kako je sam Blaž već bio poznat i kao svirač i pjevač, tako je na sam svoj imendan 3. veljače 1947. godine počeo samostalno djelovati u svome sastavu koji je i po njemu dobio ime "Lengeri".

Svoju istinsku i neraskidivu ljubav Blaž pronalazi u bajsu te postaju gotovo nerazdvojni u cijelom njegovom glazbenom djelovanju. Kroz cijeli muzički opus promijenio je samo tri kontrabasa. Prvoga mu je na samomu početku karijere kupio jedan kolega muzičar. Težio je svega 7,5 kilograma. Bio je to talijanski kontrabas iz nekog vojnog orkestra. Od puno napornog i žestokog sviranja jednostavno se raspao. Blaž je jako volio taj kontrabas tako da je kasnije tražio isto takav ali nije ga mogao naći. Ostala dva napravio mu je Tomo Kos iz Pitomače. I danas u obitelji postoji jedan od ta dva kontrabasa.

Blaž je znao sam za sebe reći da je sluhista, mada je poznavao malo note. U glavi je imao oko 500 tinjak tekstova i melodija koje je mogao odmah izvesti. U samome stvaralaštvu prožetim podravskim krajem tematikom se veže za rodnu grudu, harmoniju života i ljubavi. Prvo sklada melodiju a onda isprobava tekst koji najbolje odgovara. Za pjesmu „ Kod Podravca starog kuma" tekst mu je napisao Ivan Babec, također svirač-violinista iz Draganaca , tako da u toj pjesmi glavnu temu i odrađuje violina. Blaž s Lengerima svira svugdje gdje biva pozvan. Ne bira previše nastupe. Jednostavno svira i vatrogasne zabave, svatove nastupa u gostionicama. Blaž i njegov stanoviti biciklin bili su poznati po tome što je upravo s njim išao u okolna mjesta pogađati mužiku, osobito u pijačne dane (sajmene dane) . Točno se znalo u kojoj gostionici u kome mjestu dogovarao se nastup. U Sesvetama kod Sondića i Milana, u Kloštru kod Filipovića, u Đurđevcu gostiona K Imbri i kod Krezingera, Pitomača kod Hranilovića i stari hotel, Ferdinandovac Neboder i Šuluk.

Svatovi su se pretežno dogovarali ljeti za zimu. Zimi nije bilo posla a i hladnije je bilo.

Blaž i njegov biciklin bili su nerazdvojni isto kao i Blaž i kontrabas. Bili su jedno, putovali, svirali prošli svašta. Čak i nezgodu s jelenom. Jednog dana dok se Blaž vraćao s pogađanja pao je s bicikla i puklo mu rebro te je dobio i upalu pluća pa završio u Zagrebu u bolnici.

Zabave, svadbe, kućna druženja, gostionice postaju Lengerima gotovo drugi dom. Sviraju gotovo sve dane u tjednu samo im je ponedjeljak bio slobodan. Gdje god da se pojave postaju dobro prihvaćeni a tome je iosobito pridonio izrazito velik i bogat repetoar ispunjen živahnim i plesnim melodijama, lako u to vrijeme djeluje jako puno muzičkih sastava, samo u Dragancima i Molvicama tri (Matice, Belobrki i Šanteki), isključivo Lengeri pokazuju u cijelom podravskom-koprivničkom kraju zanimanje za podravsku muziku i pjesmu. Jedno cijelo ljeto sviraju u snack baru vlasnika Ive Turalije u Koprivnici.

Najdulje sviraju u Jastrebarskom u Ciganskom restoranu zvanom „Kod Lajoša“, gotovo četiri godine neprekidno. Vrhunac njihova djelovanja kreće se između 1968. i 1974. godine. U restoranu Zagrebačke pivovare 1971. godine Lengeri su održali nezaboravni koncert i prvi put izveli pjesmu "Oj, Hrvati, vratite se". Trebala im je to biti pjesma na najnovijoj ploči, ali zbog poznatih događanja Hrvatskog proljeća, nikad nije snimljena. S Lengerima je pjevala i Ruža Šimunović krajem 60-tih godina prošloga stoljeća.

Zbog čestih nastupa Lengeri nisu trebali održavati nikakve probe. Prve svoje pjesme snimaju na Radio Đurđevcu. Snimanje prve gramofonske ploče kao da i nije bilo snimanje. Snimili su je za samo 45 minuta. Bili su pozvani od urednika Jugotona koji ih je čuo na Radio Đurđevcu u Zagreb da snime ploču. Otišli su i snimili je, iako im je bilo predviđeno za snimanje tri dana.

Bilo je to 14. lipnja 1967. Na ploči su se nalazile četiri pjesme: *Podravino mila, Alaj je divan taj podravski kraj, Potočić maleni i Ruža Ruža* .

Lengeri su imali prigode svirati i u inozemstvu, ali nikada to nisu ostvarili. München, Amerika i Toronto - nikada ostvarena putovanja. Strah od dugih putovanja pojedinih članova sastava ili nešto drugo samo su bila opravdanja o ne odlasku. Kako je sam Blaž znao reći, da su mogli snimiti i više ploča. Ponuda je bilo, jer malo je sastava njegovalo tu vrstu muzike. Kako je to inače na glazbenoj sceni danas, a tako je bilo i prije, Blaž je okusio nepravdu od strane diskografskih kuća. Ploče su se prodavale u daleko većem broju nego što se njemu prikazivalo. Upravo sama ta činjenica obmane dosta ga je naljutila, pa raskida ekskluzivni ugovor s Jugotonom.

Blaž Lenger je doista živio svoje vrijeme i imao je sreću da bude u pravo vrijeme na pravome mjestu. Zadnju ploču Lengeri su snimili 1971. godine.

Pjesme su ostale jednako izvođene i do danas. Jednako se izvode po svim radio-postajama kao i u vrijeme iz kraja 60-tih i početka 70-tih godina prošloga stoljeća. Tada od Ludbrega do Virovitice bilo je oko 17 lokalnih radio postaja s dozvolom za rad. Sve su izvodile njihove pjesme što je itekako pridonijelo popularnosti Lengera i prihvaćanju podravske muzike.

Jedan od nastupa Lengera vezan je i uz hrvatski film „ Hoću živjeti „ iz 1982. godine gdje se pojavljuju u dvije scene i to 1:02:54 i 1:30:10.

U sastavu Lengera od instrumenata prevladavali su kontrabas, dvije violine, cimbali, viola i harmonika. Svaki od izvođača znao je svirati najmanje dva instrumenta: Blaž Lenger - kontrabas, I violina - Martin Bogdan, II violina-Ivan Ivanov ,a kasnije Ivica Ignac, III violina - Ivan Krupski, bugarija -Stjepan Franjić i cimbule - Antun Rabađija.

Blaž se tako aktivno bavio glazbom do 1977. godine kada odlazi u mirovinu. Veseo i raspjevan duh zadržao je i u umirovljeničkim danima te posljednji puta nastupa 2002. godine za svoj 83. rođendan. Organizator same proslave bila je Općina Podravske Sesvete i Pjevačka udruga Blaž Lenger iz Podravske Sesvete. Na koncertu u čast njegova rođendana nastupilo je oko 20 glazbenih sastava i solista iz Podravine, Bilogore, Zagorja, Prigorja i Međimurja.

Dobitnik je mnogih nagrada i priznanja među kojima se ističe zlatna ploča „Potočić maleni". Svoju karizmu Blaž i Lengeri nisu stekli preko noći, već nastupima i neprospavanim noćima. I za sam kraj, kako je sam Blaž za sebe znao reći „ I bajs i ja smo imali isti glas. Ljudima se to svidelo. Umijeće je paziti da bajs i ja ne zaglušimo ostale instrumente.".

Premинуo je 26. rujna 2006. godine u 87. godini života u rodnome mjestu Draganci, gdje je živio i stvarao većinu života. Pokopan je na sesvečkom groblju.

Poštovani!

Šaljem vam iz svoje osobne arhive podatke o izdanjima Blaža Lengera, kako bi ih mogli uvrstiti na ove vaše stranice. Smatram da Blaž Lenger to zaslužuje, jer je on ostavio snažan pečat, u vremenu u kojem je djelovao, ne samo u Podravini već i u Zagorju a i šire, na podravsku narodnu (tradicionalnu) glazbu. Moram napomenuti da je on od mužikaša na području Podravine i Zagorja snimio prvi ploču. Sve njegove ploče tada su dostigle zlatni tiraž.

Pozdrav Vama, Josip Jurinjak!

Članovi sastava bili su:

Martin Bogdan 1.violina

Ivan Krupski 3.violina,

Stjepan Franjić bugarija,

Blaž Lenger bas vokal

Ivan Ivanov, poslije(1.violina)

Ivica Ignac 2.violina,

Antun Rabađija cimble

Prvu svoju ploču broj:

EPY3812 snimio je 14.06 1967. godine s narodnim pjesmama:

Podravino moja mila,
Alaj je divan taj podravski kraj,
Potočić maleni,
Ruža, Ruža

Drugu ploču broj: EPY 3888 snimio je 27.11 1967. godine s pjesmama:

Ja sam junak iz doline (narodna)
Dobro jutro moj svečaru (narodna)
Koliko te volim (narodna)
(pjeva duet Lenger-Franjić)
Podravska polka (narodna)
Svira trio violina: Martin Bogdan, Ivica Ignac,
Ivan Krupski)

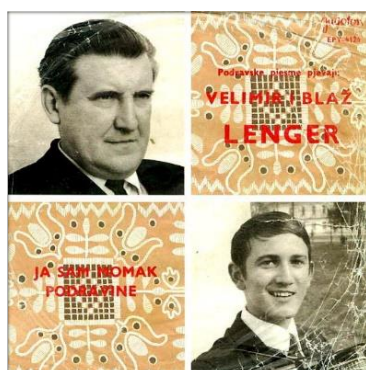
Treću ploču broj: EPY 4016 snimio je 06.05 1968. godine s pjesmama:

Jedno jutro ja uranih (narodna)
Podravski čardaš (narodna)
Pokraj puta lipa procvjetala (narodna)
Vatrena podravska polka (narodna)
pjevaju Blaž Lenger i Stevo Franjić
Violine sviraju: Martin Bogdan, Ivica Ignac, Ivan Krupski

Četvrtu ploču broj: EPY 4094 snimio je 16.10 1968. godine s pjesmama:

Divni dani (narodna)
Spavaj, spavaj (Blaž Lenger)
Seja brata budila (narodna)
Iz podravskog kraja (narodna)
Violine sviraju: Martin Bogdan, Ivica Ignac, Ivan Krupski

Petu ploču broj: EPY 4124 snimio je 16.12 1968. godine s pjesmama:

Ja sam momak Podravine
U ravnoj Podravini
Vraćam se u Podravinu
Prva ljubav (narodna)
Pjevaju Velimir i Blaž Lenger.
Svira instrumentalni trio Velimira Lenger

Šestu ploču broj: EPY 4207 snimio je 18.09 1969. godine s pjesmama:

Cvala mi ruža rumena (narodna)
Svibanjska je noćca ta (narodna)
Zašto da umrem (narodna)
Otišla si draga (narodna)

Sedmu ploču broj: SY 1677 snimio je 22.10.1970. godine s pjesmama:

Kod Podravca starog kuma (B.Lenger)
Mladi Podravec (B.Lenger-M.Cvrk)

Osmu ploču broj: SY 1771 snimio je 17.03 1971. godine s pjesmama:

Na malenom brijegu (Z. Čaćija)
Oj Hrvatska, ti si lijepa
(B.Lenger - R.Šimunović)_
Pjevaju Ruža Šimunović i Blaž Lenger

1991. godine u svom aranžmanu izdaje MC 63030100 pod nazivom:

Blaž Lenger "Zlatne Pjesme".

U čast Blažu Lengeru bila je osnovana i pjevačka udruga „Blaž Lenger" koja je djelovala od 2001. godine, a koje je bio član i sam Blaž Lenger.

Pod pokroviteljstvom Općine Podravske Sesvete 6. prosinca 2002. u Podravskim Sesvetama održan je veliki glazbeno-pjevački koncert u povodu 83. rođendana Blaža Lenger. Organizator i sudionik koncerta bila je pjevačka udruga "Blaž Lenger" iz Podravskih Sesveta. Tako je mnogobrojna publika i gosti, radio i tv ekipe mogle uživo vidjeti i čuti: Dva Jožeka, Cimbali band, Drvenjake, Foringaše, Kavalire, Podravske Bećare, Koreniće, Mušice, Nove žice, Plave sijene, Podravce, Vesele Podravce te Maricu Hasan, Dragana Vlajnića, Franju Barića, Zdravka Brkića.

2019. godine pred prepunom velikom salom Društvenog doma u Podravske Sesvete održana glazbena manifestacija pod nazivom: „Junak iz doline - Podravskom slavu za rođendan" kojom je obilježena 100. obljetnica rođenja legende Podravske glazbe - Blaža Lengerera.

Najpoznatije Blaževe pjesme izvodili su: TS Svirci moji, Podravski mužikaši, TS Dangube, Franjo Barić, Marica Hasan, Dragan Vlajnić, Udruga cimbalista, Učenici PŠ Podravske Sesvete, Zlatni tamburaši i Vladimir Smiljanić. Gledatelja i slušatelja bilo je iz svih krajeva Podravine, koji su uživali u Blaževim pjesmama, sjetivši se nekih drugih vremena koja su imala srce i dušu.

Dana 17. rujna 2022. u naselju Draganci u Podravske Sesvete kraj Društvenog doma otkriveno je spomen obilježje Blažu Lengeru. Ono se sastoji od kipa Blaža s bajsom izrađenog u drvu i info table na hrvatskom i engleskom jeziku. Kip Blaža Lengerera s bajsom izradio je Krunoslav Posavec. Inicijativu za spomen obilježje pokrenula je Udruga mladih Draganci na čelu s Juricom Tomljenovićem, koja je i financirala troškove izrade. Svečanost su svojim nastupom i izvođenjem Blaževih pjesama uljepšale članice pjevačkog zbora Udruge umirovljenika Podravske Sesvete.

2.6. Tamburaško društvo Ivana Gašparova

U sastavu su
svirali:

Ivan Gašparov,
bugarija, vokal

Josip Gašparov,
bugarija

Milan Palaić,
prima

Čoklo Josip,
bugarija

Antun Rep,
bas

**Petrovčić Đuro -
Đoko,**
prima, vokal.

**Prvi sesvečki tamburaški sastav osnovan neposredno po završetku 2.
svjetskog rata 1945. godine.**

Svirali su zajedno pet godina, do 1950. kada odlaze na odsluženje vojnog roka. Nakon povratka nisu više nikada svirali zajedno, ali su u pojedinim prilikama znali zasvirati i zapjevati sa svojim društvom. Ivan Gašparov je nastavio pjevati u Crkvenom zboru, a od ostalih je jedino Đuro Petrovčić ostao vjeran svojoj primi od koje se nije razdvajao do kraja života i sa kojom je svirao sa svojim pajdašima još dugo godina, te Ivan Rep. Svirali se isključivo domaću izvornu narodnu podravsku glazbu, jer tada još nije bilo televizije, a i radioaparati su bili rijetki pa je utjecaj izvana bio vrlo malen. Bili su samouki, svirali su po sluhu, a sve pjesme znali su napamet. Svirali su na raznim druženjima, svatovima, zabavama, susretima folklorista...

2.7. TS Franje Matočeca

**Članovi
sastava
bili su**
(duže ili
kraće
vrijeme):

stoje
(s lijeva)

**Martin
Matan,**
bugarija

**Andrija
Mavračić,**
brač

sjede
(s lijeva)

**Franjo
Matočec,**
prima

**Ivan
Rođak,**
bugarija

Jedan od prvih sesvečkih poslijeratnih tamburaških sastava. Svirali se domaću narodnu podravsku glazbu, po sluhu kao i svi ostali, a pjesme su znali napamet. Članovi sastava su se s vremenom mijenjali zbog raznih uzroka, najčešće zbog odlaska u vojsku, bolesti, preseljenja u drugo mjesto ili prestanka sviranja. Svirali su svugdje gdje je njihova muzika bila dobrodošla.

2.8. "Sesvečki mužikaši" (Vlado Birovčec i dr.)

Članovi sastava bili su (duže ili kraće vrijeme):
Josip Posavec i Vlado Birovčec (*violine*), **Stjepan Franjić** (*bugarija*) i
Milivoj Halusek (*bajs*)

Najčešće su svirali u svatovima u zimskom periodu, kojih je tada doslovno bilo mnogo, pogotovo u odnosu na današnje vrijeme. Bez razglasa, često puta u skučenom i zadimljenom prostoru, jer svatovi su se održavali u obiteljskim kućama mlade i mladoženje, a trajali su nekoliko dana.

U ljetno vrijeme svirali su po zabavama koje su se održavale u svakom selu subotom i državnim praznicima i tada nije bilo, lako naći slobodni sastav.

2.9. Đuro Petrovčić Đoko i njegovi pajdaši

Đuro Petrovčić Đoko svira sa svojim društvom 1987. godine u velikoj sali Društvenog doma u Podravskim Sesvetama prilikom jedne od mnogobrojnih društvenih manifestacija na kojima su sudjelovali.

Đuro Petrovčić Đoko rođen je u Podravskim Sesvetama 1933. godine. Još u 8. razredu osnovne škole prihvatio se tambure (bisernice - prime) i nije ju ispuštao iz ruku sve do svoje smrti 2000. godine. Bio je svirač, pjevač, zabavljač, društveni radnik, sportaš...

Počeo je svirati u Tamburaškom društvu Ivana Gašparova u kojem je svirao do 1950. godine. Nakon toga okuplja oko sebe sesvečke svirače koji su voljeli narodnu domaću tamburašku glazbu kao i on.

U sastavu su svirali duže ili kraće vrijeme:

Đuro Petrovčić Đoko,
prima - bisernica - vokal

Franjo Matočec, *prima*

Pero Vlašić, *bas*

Drago Rođak, *bugarija*

Ivan Berlobrk, *bugarija, gitara*

Krupski Ivan, *violina*

Karšić Josip, *bugarija*

Štefanić Andrija Mišeta, *prima*

Posavec Josip Pernatačka, *violina*

Antun Rep, *bas*

Franjić Stjepan, *bugarija*

Nastup na 11. Zvonarijadi u Podravskim Sesvetama 1990. godine.

Đuro Petrovčić ostvario je i zapaženu ulogu u TV emisiji "Na mlado leto", snimljenoj u Podravskim Sesvetama 1996.

Svirali su svugdje, amaterski, besplatno iz ljubavi prema muzici. Nastupili su na različitim smotrama folkloru diljem Hrvatske i svijeta, sportskim manifestacijama u Brođancima, Podravskim Sesvetama i drugdje. Svirali su na različitim kulturnim priredbama, druženjima i susretima te Danima Općine Podravske Sesvete. Posebno treba istaknuti sudjelovanje u snimanju etnološko-etnografskih i kulturnih te religijskih Tv emisija, koje je HTV snimao u Podravskim Sesvetama.

Đoko je bio aktivan i u podučavanju učenika naše Osnovne škole u sviranju tambure. Zahvaljujući njemu osnovani su i sesvečki Zlatni tamburaši koji i danas ponekad zasviraju zajedno.

Hvala mu na svemu što je učinio na njegovanju i očuvanju narodne tamburaške glazbe, na svim trenucima zabave i sreće koje je unio u srca svojih slušalaca.

2.10. Ivan Belobrk i sastav "Belobrk"

Ivan Belobrk (Spika) rođen u kalnovječkim peskima 1929. godine. Većinu svoga života provodi u susjednom naselju Dragancima.

Kako je znao sam reći za sebe „ Ja sem bil dober pjevač. Bil sem i na audiciji v Zagrebu primlen, ali mi se neje štelo iti. Kaj bom v Zagrebu, sem si mislil ?!“.

Svira bugariju u sastavu „ Belobrk“ te je ujedno i vokal istog sastava.

Glazbeni sastav „Belobrk“ osniva Ivan Belobrk bratić Ivana Belobrka zvanog „Spika“. Djeluju od 1963 do 1981 godine. Naziv sastav je dobio po Ivanu Belobrk koji je svirao prvu violinu i bio vođa sastava.

Snimke njihove glazbe objavljene se u produkciji Krune Jajetića (2001.). Tom prigodom su očišćene od šumova i tako priređene za nosač zvuka pjesme: „ Crven ti rubac,mala“ i „ U šumici zelenoj „ .

Nakon što sastav Belobrk prestaje sa svojim muzičkim djelovanjem, Ivan Belobrk – Spika još šest godina svira u folkloru u Kalinovcu i Podravskim Sesvetama.

Članovi sastava Belobrk (1969.) :

Ivan Belobrk
1. violina,
Marko Horvat
2. violina,
Ivan Belobrk Spika
bugarija, vokal
Tomo Franjić
cimbule,
Luka Železnjak,
bajs

2.11. **Andrija Štefanić Mišeta**

Andrija Štefanić Mišeta rođen je u Bjelovaru 1931. godine. U Podravske Sesvete dolazi 1946. godine. Radio je u Poljoprivrednoj Zadrugi Podravske Sesvete. Bio je vrlo duhovit čovjek, muzikalan. Nije imao muzičke škole, bio je samouk, svirao je po sluhu. Svirao je gotovo sve tada dostupne instrumente: od violine, tamburaških instrumenata do harmonike. Aktivno je počeo svirati oko 1950. godine u sastavu koji su činili njegovi prijatelji i susjedi. Članovi sastava su se mijenjali tijekom vremena, jer svatko je svirao kad je bio slobodan od drugih poslova ili kad nije bio ne daj bože bolestan. Svirali su sve ono što su gosti svatova i posjetioци zabava htjeli čuti, izvodeći pjesme na svoj poseban sesvečki način, tugaljivo, a u isto vrijeme veselo, raspjevano.

Glazbeni sastav Andrije Štefanića svira u svatovima. Pjevačica Nada Tudić

Članovi sastava bili su (duže ili kraće vrijeme):

Migač Stjepan, *bas, violina*, **Birovčec Vlado**, *violina*, **Vlašić Petar**, *bas*, **Kovačić Petar** (iz Prugovca) *bugarija*, **Rođak Ivan**, *bugarija*, **Vlašić Ante**, *violina*, **Karšić Josip**, *bugarija*, **Ivan Belobrk**, *bugarija*, **Tomo Franjić - Tonča**, *cimbal*, **Antun Rep**, *bisernica*, **Rođak Franjo**, *prima*.

Većina članova sastava je znala pjevati, i svirati više različitih instrumenata.

2.12. Josip Posavec Pernatačka

Josip Posavec – Pernatačka je rođen je u Podravskim Sesvetama 1926. godine. Roditelji su mu bili poljoprivrednici, ali njega je više zanimala muzika. Staru primu, koju je bila napravljena u glasovitoj pitomačkoj radionici glazbala Tome Kosa, zamijenio je violinom, na kojoj je nastavio vući cicalom po žicama do kraja života. Nije imao muzičke škole, bio je samouk, svirao je po sluhu. Ali ipak išao je na podučavanje kod onih koji su tada znali o violini više od njega. Mnogo je naučio i od Martina Bogdana.

Aktivno je počeo svirati oko 1965. godine u sastavu Šanteki kao druga violina. U sastav Rabađije prelazi 1981. godine, također kao druga violina. Svirao je aktivno sve do 1989. godine. Ali nije tada bacio violinu u zapečak. Svirao je i dalje amaterski, s prijateljima, s raznim folklornim društvima i ansamblima. Svirali su na svatovima, zabavama, u gostionicama, na smotrama folkloru uglavnom izvornu domaću, podravsku glazbu, onako kako im je govorilo srce i duša. Zato je i dandanas njihova muzika i muziciranje nenadmašno. Tihi, a onda grčeviti jecaj violine, šapat bugarije i uzdasi bajsa ušli su u legendu i postalo dio svih nas.

*Josip Posavec Pernatačka svira na svatovima svojih susjeda Čižmarovih.
(drugi slijeva)*

*Nastup na Picokijadi 1989. godine(slika gore).
i Smotri folklora u Pitomači 1991. godine(slika dolje)*

2.13. Valent Sabolić i "Matice"

"Matice " 1948.god. - Matica Martin, Vrabac Đuro, Sobota, Pajo Hrpalo, Sabolić Valent

Valent Sabolić je rođen u Dragancima gdje provodi većinu svoga životnoga vijeka. Sin Luke i Kate. Glazbom se bavi od mladosti i svira violinu. U sklopu narodnoga ansambla „Matice“ svira po svatovima 50-tih godina prošloga stoljeća. Matice iz Batinski je osnovao i vodio Martin Matica (po kome je i sastav dobiva ime) kroz cijelo desetljeće postojanja. Sviraju pretežno podravsku glazbu po svatovima i drugim društvenim okupljanjima. Sviraju svatove po Kloštru Podravskom, Prugovcu, Batinskama, Kalinovcu i Ferdinandovcu. Kako u to vrijeme nije bilo prijevoza, većinom su putovali pješke noseći sa

sobom svoje instrumente. Kroz sam sastav prošlo je dosta svirača s obzirom da je okupljao pretežito mlađe članove–svirače , a koji su tada zbog vojne obveze morali napustiti ga.

Članovi sastava bili su: **Martin Matica, Vrabac Đuro, Sobota, Pajo Hrpalo, Sabolić Valent, Domitrović Mijo, Domitrović Blaž, Jandrašec Mijo.**

Prvi izvode danas pjesmu „**Dobro jutro moj svečaru**“, koju je napisala časna sestra **Kirinec Elizabeta** (iz Batinski), koju kasnije obrađuju i izvode Lengeri.

Za Matice se može reći da upravo oni započinju značajniju eru podravskih ansambala na ovome području. Činjenica je da kod Martina Matica uče i muzički zanat kuju i Blaž, te Stjepan Šantek.

Valent Sabolić suprug Marije rođene Nađ, ima dvoje djece. Bavi se poljoprivredom. Staračke dane provodi u Virovitici gdje i umire. Njegovu ljubav prema glazbi nasljeđuju njegovi unuci Tomislav i Tihomir Sabolić.

2.14. Šanteki

Članovi sastava (1965.)

Franjo Bogdan 1.violina,
Josip Posavec Pernatačka 2.violina,
Ivan Kovačev harmonika,
Nikola Matulec bugarija vokal,
Stjepan Šantek bas

Šanteki kao i većina sastava ovoga kraja počinju djelovati 1960. godine. Njihov glazbeni izričaj, uvelike se razlikovao od ostalih tadašnjih sastava pa i samih Lengera koji također djeluju u to vrijeme, jer u sastavu umjesto cimbula imaju harmoniku. Bili su dosta domoljubno osviješteni, a što se vidi i iz naslova njihovih dviju pjesama "Oj Hrvatsko, ti si lijepa" i "Ustani bane". Upravo možda u tome i leži činjenica da im nikad nije bilo omogućeno snimanje ploče u tadašnjem "Jugotonu".

Stjepan Šantek zvani Štefina bio je bajser (svirao bajs) i po njemu sastav je i dobio ime. Visok, crnkos, pravilnih crta lica, uz svoj bajs stasom djeluje kao pravi vođa. Sviraju svatove i zabave. Iz zapisanog razgovora s Josipom Posavec zvanim Pernatačka vidi se kako nekad svirač nije bilo baš lako biti: "Nigdar ne zabim svate pri Matošini lugarovom iz Batinske. Bilo je to 1968. Svati trajali četiri dana i tri noći. Ako smo med tem spali po četiri vure to je bilo bog bogov"

2.15. Štefina Franjić

Stjepan Franjić u sredini sjedi za cimbalom, lijevo stoji **Valent Franjić**, bugarija, desno **Blaž Lenger** bas, lijevo sjedi **Martin Ignac-Janči**, prva violina i desno sjedi **Ivica Ignac**, druga violina.
(Sastav Lengeri 50-tih godina prošlog stoljeća)

Prema jednom rukopisu učitelja Željka Kovačića koji u svojem radu piše i bavi se životom, običajima i tradicijom običnih ljudi smještenih u svome vremenu, nalazimo i tekst o muzičaru cimbalisti(cimbuljašu, po sesvečki) Stjepanu(Štefini) Franjiću, rođenom oko 1920. godine, iz Draganec, zaseoku Podravske Sesvete.

Cimbal(cimbulje, ps.) su žičani glazbeni instrument karakterističan za područje sjeverne i sjeverozapadne Hrvatske, ponajviše za Podravinu i Međimurje. U Podravini su prisutne otprilike od 19. stoljeća. Bile su obvezno glazbalo u glazbenim sastavima zvanim jegedaši, koji su svirali na svadbama, te seoskim i kućnim zabavama. Samo umijeće sviranja cimbalu u vrijeme 60-tih godina 20. stoljeća isključivo veže se uz ljude koji sviraju po sluhu, bez poznavanja nota.

Jedan od njih je i Stjepan Franjić. U to vrijeme je bilo dosta kućnih svirača koji sviraju manje društvene događaje i traže svoje mjesto na tada glazbenoj podravskoj sceni. Karakteristično je to što se sastavi dosta mijenjaju, odnosno što se njihovi članovi – muzičari često posuđuju. Tako je Stjepan Franjić bio član i sastava poznatoga muzičara Blaža Lengerera, te svira i u "Maticama", "Šantekima" i drugima. Djeluje i sam svirajući manje kućne događaje.

Željko Kovačić koji je kao dijete sudjelovao u svatovima u kojima je svirao baš taj dragančanin Štefina Franjić, cimbalista, piše.

"Kako to već biva u svatovima, plešu se razni plesovi, kola, izvode šale, igra ju se djeca i odrasli, vozi se u dugačkim kolima sa konjskom zapregom ruvo/ruho/ od udavače k mladoženji, ali rade se različite i oklade, navodi Kovačić. Stjepan je sa svojim cimbuljama stalno negdje svirao, te se moglo zamijetiti i jak umor od sviranja pa češće svirajući zadrijema i zaspi. To nije kod njega bila nikakva novost i takovog su ga svi poznavali. Jednom od uzvanika svatova Petru Selešu nikako nije bilo jasno i razumljivo, kako to može Stjepan drijemajući i spavajući svirati i pratiti normalno ostale svirače i u tome ne pogriješiti. Tako je i došlo do oklade."

Tonča Franić za cimbalom, u sredini

Dalje navodi Kovačić:

"Na taj prijedlog, Štef Franjić samo se nasmijao i rekao mu: Petrina, poveč, kak da se kladimo i za kaj?! Prvo, jel buš štel vu cimbulje igrati svezani joči (s povezom marame preko očiju) ? Kak nebi štel ! Onda ti ja bum tak i napravil Štefina , kak sem ti rekel ! Moreš kak očeš, meni je sejeno! A, sad, pričmi sam igrati, a potle toga z ostale mužikaše! Sve je išlo po dogovoru, što je Štefina shvatio da je to samo obična šala, a ne nikakova ozbiljna oklada. El moreš okrenoti od sebe cimbulje i na njema igrati?! Obrnite mi je, pak buš videl i čul, Petrina! I tako su učinili. Štef je svirao bez greške sam i uz pratnju ostalih. El očeš da ti denemo prek cimbulj veliku stolnicu? I to moreš deti! Štefina, ak i sad brez greške odigraš, ja ti bum dal dve iljade dinarov. El vredi oklada? Ak ja zgubim, plaćam, ak ti zgubiš, plaćaš! - Se je vu redu, Petrina! Štefina cimbuljaš je sa velikom sigurnošću svirao, da su se svi oko njega začudili i divili nepogrešivom izvođenju melodija, i poslije sviranja zapljeskali mu. Peter Seleš je na to rekao: Dobil si okladu i ne mi žal kaj sem ju zgubil , jel to nigde do sad nesem doživl kak tu i videl da si pravi majstor, kakvoga nema na daleko!"

Kad je svirao svatovske poskočice, polku, čardaš tanke ruke Štefine bile su uhodane poput stroja u gotovo savršenom pokretu i ritmu, a cjelokupan i svojstven zvuk cimbalu kao jedan božanstveni ugođaj širio se na sve strane. Iz ove samo jedne svatovske zgode detaljno doznajemo o glazbenom umijeću sviranja cimbulja Stjepana Franjića. Darovit i obični čovjek koji je živio svojom običnom skromnošću uveseljavajući sve oko sebe.

Umijeće sviranja cimbalu prenio je i na svoga sina Tonču. Tako Draganci u jedno kratko vrijeme bilježe dva vrsna cimbuljaša.

2.16. **VIS "Prijatelji"**

Prva, originalna postava vokalno-instrumentalnog sastava Prijatelji iz Podravskih Sesveta.

Prvi i jedini Vokalno instrumentalni sastav osnovan u Podravskim Sesvetama u 20. stoljeću. Osnovala su ga četvorica sesvečkih mladića, prijatelja, susjeda pa su tako i svom sastavu dali ime "Prijatelji". Osnovani su davne 1974. godine i djelovali su u istom sastavu do 1976. godine, kad pojedini članovi sastava odlaze na odsluženje vojnog roka, odnosno do tragične pogibije bubnjara sastava. Kasnije su pojedini članovi sastava svirali u drugim podravskim vokalno instrumentalnim sastavima (Crni orlovi, Stanko Halusek, Ivan Mikša), sve do 1983. godine, kad se svi članovi sastava prestaju aktivno baviti sviranjem. Jedino je Ivan Petrovčić ostao u muzičkim vodama i bavio se razglasnom tehnikom, a kod kuće je napravio studio za digitalno snimanje zvuka odnosno pjesama.

I Pjevačka udruga "Blaž Lenger" je sada već svoj legendarni album snimila u njegovom studiju.

U sastavu su svirali duže ili kraće vrijeme:

Ivan Petrovčič, ritam gitara, **Ivan Matočec**, harmonika, klavijature, vokal, **Dragutin Matan**, bubnjevi, vokal i **Mikša Stjepan**, bas gitara, vokal.

Svirali su diljem Podravine, na zabavama, svatovima, raznim druženjima i veselicama, plesnim večerima. Svirali su sve vrste muzike - narodne, zabavne, strane, domaće, sve ono što je publika, a posebno njihove obožavateljice tražila. Bili su samouki, bez formalnog muzičkog obrazovanja, ali puni ljubavi prema muzici i dobroj pjesmi.

Članovi sastava VIS "Prijatelji" sviraju u svatovima

2.17. Sesvečki Zlatni tamburaši

Sesvečki **Zlatni tamburaši** počeli su zajedničko druženje i sviranje 1998. godine. U tajne sviranja tamburaških instrumenata uputio ih je poznati sesvečki tamburaš, pjevač i zabavljač - Đuro Petrovčić Đoko, koji im je i nabavio instrumente. Sviraju izvornu podravsku narodnu glazbu. Sviraju i pjevaju isključivo iz ljubavi prema muzici, potpuno na amaterskim osnovama, što ih nije omelo da nastupaju ne samo diljem Hrvatske nego i svijeta.

Članovi sastava:	Marko Derežić	bas i prvi vokal
	Berisla Bregovec	prima, harmonika, prvi vokal
	Mihael Škriljak	brač, drugi vokal
	Matija Šerbedija	brač
	Kristijan Cugovčan	bugarija

Nastupali su na festivalu "Zlatne žice Slavonije" 2004. godine kao muzička pratnja Draganu Vlajniću koji je nastupio s pjesmom "Pitoma ravnica" autora Zlatka Vučete, te 2006. godine kad je Dragan Vlajnić nastupio s pjesmom "Žedan njenih usana".

Nastupili su i više puta na festivalu "Pjesme Podravine i Podravlja", samostalno te zajedno s "PU Blaž Lenger" te kao muzička pratnja Draganu Vlajniću, Sanji Didović, Jeleni Predragović, Saši Kovaču i drugima.

Snimili su i dvije samostalne skladbe:

1. Ime tvoje ljubav je vječna - *autor teksta Marijan Jergović*
2. Sanja li kad sklopi oči - *autor teksta Marijan Jergović*

Zajedno s Blažom Lengerom i PU Blaž Lenger snimili su promotivni CD s podravskim narodnim pjesmama.

Nastupili su na mnogim humanitarnim koncertima u Zagrebu i diljem Hrvatske. Redovito nastupaju na Danima općine Podravske Sesvete te prilikom gostovanja raznih delegacija Općine Podravske Sesvete u svijetu. Zadnjih sedam godina nastupaju tradicionalno na Božićnom koncertu u crkvi Svih svetih u Podravskim Sesvetama. Sviraju i na raznim druženjima, susretima, svatovima, veselicama, krstikama, plesnim večerima...

Nastup u velikoj sali Društvenog doma u Podravskim Sesvetama 2006.

2.18. **Ivan Krupski**

Rođen je 6.5.1937. god. u Dragancima, sin Marije i Tome Krupski. Samouki violinista koji uglavnom svira i djeluje u sastavu narodnog ansambla "Lengeri". Nakon zasnivanja obitelji seli i živi u Podravskim Sesvetama. Kako je živio u vrijeme stvaranja podravske muzike, nije bilo neobično da je bio i često svirač koji je nastupao i u sklopu drugih sastava. Ipak na kraju se vraća i živi do kraja života u Dragancima.

Posljednji puta svira na 83. rođendanu Blaža Lengera 2003. godine. Tada su zadnji puta na okupu ostaci sada već legendarnih "Lengera" ; Blaž Lenger, Franjić Stjepan i Ivan Krupski.

2.19. Velimir Lenger

Rođen je 1952., sin Blaža i Mare Lenger. U mladosti pokazuje veliku sklonost prema muzici. S ocem Blažom izdaje petu ploču "Lengera" EPY 4124 koja je snimljena 16.12 1968. s pjesmama:

***Ja sam momak Podravine
U ravnoj Podravini***

***Vraćam se u Podravinu
Prva ljubav (narodna)***

Pjevaju Velimir i Blaž Lenger. Svira instrumentalni trio Velimira Lengera.

Samostalno izdaje dvije ploče sa zabavnom glazbom i to:

Jugoton SY 12432
Jugoton SY 22643

***Znam da si s drugim, Tražim te Laura
Dok si me nježno ljubila, Samo tebe ću voljeti***

Danas je Velimir uspješan poduzetnik. Živi u Pitomači te često posjećuje rodni kraj.

2.20. **Josip(otac) i Stjepan(sin) Karšić**

Josip Karšić svira bugariju(prvi s desna) na seoskim sportskim igrama zajedno sa svojim prijateljima sviračima iz Podravskih Sesveta.

Josip Karšić rođen je u Podravskim Sesvetama 1928. godine. Bio je samouk, a bugariju je počeo svirati oko 1951. godine. Svirao je u različitim sesvečkim sastavima, prema potrebi, na zabavama, veselicama, svatovima, smotrama folkloru te na raznim drugim kulturnim zbivanjima.

Stjepan Karšić, rođen je u Podravskim Sesvetama 1949. godine. Od oca je naslijedio zanimanje i talent za muziku. Svira frulu i bisernicu. Samouk je. Kad pjeva, njegov glas se odmah prepoznaje zbog posebne boje tona, prodornosti ali u isto vrijeme mekoće i nježnosti koja vas dira u dušu. Pjevao je u Pjevačkoj udruzi "Blaž Lenger" s kojom je snimio i vrlo uspješni CD s pjesmama sesvečkoga kraja.

2.21. **Marijan Palać**, usamljena zvijezda na sesvečkom muzičkom nebu

Rođen je 1944. godine u Podravskega Sesvetama. Imao je sreću što je njegov otac Tomo, iako samouk, bio izvrstan muzičar i svirač harmonike, pa je ljubav prema muzici prenio i na svoga sina. Naučio ga je svirati i ostavio mu u nasljeđe prvu harmoniku poznate marke Hohner.

Aktivnim sviranjem i solo javnim nastupima počeo je 1952. godine nedugo nakon što je Tamburaško društvo Ivana Gašparova prestalo s aktivnim sviranjem te je time popunio jednu veliku prazninu na sesvečkom muzičkom polju.

Svirao je javno sve do 1962. godine. Za to vrijeme nabavio je tri harmonike. Ima ih i danas i sve su u odličnom stanju iako su svirale godinama. Jedno kraće vrijeme svirao je u đurđevačkom sastavu "Mladi". Nastupao je i u sastavu Blaža Lengera koji je bio oduševljen njegovim sviranjem harmonike, ali Marijan nikad nije otišao u profesionalne muzičke vode. Život ga je odveo drugim putem.

Marijan je samo svirao, nije pjevao, ali je zato bio uvijek okružen osobama koje su vrlo rado pjevale uz njegovu svirku.

Prvi nastup bio mu je u tadašnjoj zgradi "Donja škola" u kojoj se nekad odvijala nastava u Osnovnoj školi, a kasnije je bio mlin i mjenjačnica brašna. Danas te zgrade više nema, srušena je.

Poslije je svirao u "Gornjoj školi" koja je srušena 2024., a nakon toga je prešao u Veliku salu Društvenog doma. Bilo je to vrijeme kad su radioaparati još bili rijetkost a za televiziju se još nije ni čulo.

Marijan Palaić svira harmoniku u đurđevačkom VIS-u Mladi.

Osim nešto sportskih aktivnosti tadašnja omladina nije imala drugih mogućnosti za druženje ni zabavu te su plesna poslijepodnevna nedjeljom i praznicima kad je Marijan svirao bila pravi hit i vrlo posjećena. Svirao je sve vrste plesne zabavne i narodne muzike, a ono što je zanimljivo naglasiti on je samo svirao, nije pjevao. Ali zato je plesala i pjevala njegova publika u kojoj je bilo izvrsnih pjevača i pjevačica što je bliska budućnost uskoro pokazala.

Bilo je to jedno drugo sretno vrijeme, vrijeme koje je imalo svoju dušu, svoje snove i ljubavi.

2.22. **Stanko Halusek**

Jedan od sesvečkih mužikaša mlađe generacije. Rođen je u Podravskim Sesvetama 1959. Svirao je kao samouk harmoniku, sintesizer, violinu, primu, skidajući pjesme po sluhu, i pjevao u raznim sastavima, grupama i ansamblima, stvarajući tako svoj prepoznatljiv i upečatljiv stil nastupa kojim s lakoćom očarava slušatelja. Počeo je svirati još u djetinjstvu s 12 godina zajedno sa svojim bratom.

Najviše je svirao sa poznatim sesvečkim mužikašima: Vlašić Pero bajs i ritam gitara, Đuro Petrovčić Đoko solo gitara, prima, Mikša Josip bas gitara, Josip Posavec Pernatačka violina, Drago Matan Bubnjevi.

Svirali su i nastupali na različitim priredbama, svadbama, zabavama, u ugostiteljskim objektima i ostalim veselicama u Podravskim Sesvetama i široj okolini. Izvodili su originalnu domaću podravsku glazbu, ali su svirali i pjevali i sve ono što su gosti zahtijevali. Repertoar im je brojio preko tisuću pjesama.

Danas svira samo harmoniku više za svoju dušu na rođendanima i na prijateljskim druženjima u vinogradima, jer zabava po društvenim domovima više nema, nema mnogo veselja ni razloga za to.

Autor je teksta i aranžmana za pjesmu "**Bosonoga**" koju izvodi zajedno s ansamblom "**Divni dani.**"

2.23. Slavko Šantek

Rođen 1950. godine, sin Ivana i Mare Šantek. Cijeli život živi u mjestu Draganci.

Od rane mladosti pokazuje sklonosti prema glazbi. Svira harmoniku.

Svirao je uglavnom u sastavu Belobrki i Šanteki, te po kućnim zabavama i prigodama.

2.24. Franjić Stjepan

Rođen je 1938. godine u Dragancima, otac Franjić Valent i majka Franjić Kata. Ljubav prema glazbi naslijedio je od oca, koji svira bugariju.

Svira i pjeva u sastavu narodnoga ansambla „Lengeri“ kojim je opjevao Podravinu ravnju. Povremeno svira i u drugim sastavima, jer je bilo uobičajeno posuđivanje svirača u slučaju odsutnosti nekog od stalnih članova sastava.

Uz „Lengere“ ulazi u legendu podravske glazbe. Umro je 2012. godine. Za sobom uz dobar melos ostavio dvoje sinova Zlatka i Darka.

2.25. Ivan Babec

Ivan Babec rođeni je Dragančanin, od majke Roze i oca Luke. Svoj je radni vijek proveo u službi kurira u Općini Kloštar Podravski. Svakodnevno je na posao putovao biciklom te vrijeme kratio smišljajući stihove koje je potom zapisivao na papir. Hobbiji su mu još bili sakupljanje poštanskih maraka, znački, fotografija, gramofonskih ploča i knjiga. Sa suprugom Anom imao je troje djece: Nadu, Slavicu i Petra. Uvečer su u obiteljskoj kući Babec bili uobičajeni zvukovi violine.

Ivan Babec bio je samouk svirač violine.

Napisao je tekst za pjesmu ***Kod Podravca kuma stara*** koju je Blaž Lenger i uglazbio poštujući želju da vodeći instrument bude violina. I danas ta pjesma veseloga tona, kada se zavrti na lokalnim radiopostajama, izmamљуje osmijeh na licima unuka ponosnih na njihovog muzikalnog djeda.

***Legende podravske glazbe Dragan Vlajnić i Franjo Barić
zajedno s članovima Pjevačke udruge
čestitaju Blažu Lengeru 86. rođendan,
Draganci, 6.12.2025.***

2.26. Igor Drvenkar

Rođen u Koprivnici 1991., donedavno živio u Podravskim Sesvetama, a sada je u Zagrebu.

Osnovnu školu završio je u Podravskim Sesvetama, a Srednju školu u Đurđevcu.

U djetinjstvu se bavio streljaštvom.

Ozbiljnije se počeo baviti glazbom već u 7. razredu Osnovne škole.

Još za vrijeme srednje škole bio je član banda „Otkazani let“.

Pravi početak njegove pjevačke karijere bio je nastup na Festivalu pjevača u Miholjancu 2008. godine.

Dobio je nagradu za najboljeg mladog kantautora na Pjesmama Podravine i Podravlja u Pitomači 2012. godine, a godinu kasnije na Rock akademiji završio je tonsko snimanje i produkciju. Bio je frontman grupe Gea od 2015. do 2022. s kojom je snimio jedan studijski album „Još te mogu iznenaditi“ iz 2020. godine. Imao je istaknute nastupe u HTV-ovoj emisiji „A strana“.

Nastupao je na kazališnim daskama u mjuziklima 'Uskrsli', 'Jesus Christ Superstar', 'Legenda Ružica-grada' i 'Ljepotica i Zvijer', u kojem je glumio naslovnu ulogu Zvijeri. Skladao je, aranžirao i producirao glazbu za predstave 'Trešnjat' i 'Karlo i Djed'.

Od 2023. godine pjevač je zagrebačkoga sastava Parni valjak, koji je nastavio s glazbenim radom nakon pauze zbog smrti Akija Rahimovskoga.

Bio je nominiran za Zlatni studio 2024. u kategoriji „najbolje novo lice“. Svira gitaru, klavir i udaraljke.

.

2.27. Ivan Modrušan

Ivan Modrušan rođen je 1958. godine u Karlovcu, no svojom je svestranošću, energijom i predanim radom ostavio neizbrisiv trag u srcima stanovnika Podravske Sesvete, cijele Podravine i svih ljudi dobre volje koji su ga poznavali.

Po struci profesor glazbene kulture, Modrušan je od najranijih dana pokazivao izniman i širok životni interes. Mnogi su ga iz djetinjstva pamtili kao „dječaka s trubom“, što je bio tek uvod u njegovu ozbiljnu glazbenu karijeru. Diplomirao je trubu na Muzičkoj akademiji, nakon čega je na VIII. odjelu uspješno završio i studij glazbene pedagogije. Svoje bogato znanje odlučio je prenijeti mlađim naraštajima te se zaposlio u školi u Kloštru Podravskom, a gotovo puna dva desetljeća radio je kao profesor glazbenog odgoja u Područnoj školi Podravske Sesvete.

Kao glazbeni pedagog, neizmjereno je doprinosa odgoju mladih glazbenika, uspješno vodeći školski učenički tamburaški zbor.

Njegov doprinos zajednici nadilazio je same učioničke zidove; bio je iznimno aktivan na društvenom, političkom, kulturnom i glazbenom polju. Strastveno se bavio folklorom, u kojemu je djelovao kao plesač, svirač, ali i stručni voditelj. Ostvario je plodnu i blisku suradnju s Hrvatskim folklornim društvom „Sesvečice“,

a pod njegovim je vodstvom djelovala i Pjevačka udruga „Blaž Lenger“.

S tom je udrugom sudjelovao u snimanju vrijednog CD-a s izvornim pjesmama Podravskih Sesveta i cijele Podravine, čime je trajno sačuvana bogata lokalna glazbena baština.

Ivan Modrušan i Blaž Lenger u studiju Ivana Petrovčića tijekom snimanja CD-a s 18 izvornih pjesama Podravskih Sesveta i Podravine u izvedbi Pjevačke udruge „Blaž Lenger“, čime je trajno sačuvan dio glazbene baštine Podravskih Sesveta i cijele Podravine.

Modrušan je također vodio i pjevački zbor umirovljenika, unoseći radost i pjesmu u živote starijih sugrađana.

Njegov organizacijski talent došao je do izražaja i kroz aktivno sudjelovanje u pripremi i realizaciji Susreta folkloru u Podravskim Sesvetama, kao i tradicionalnih susreta glazbenih sastava koji su se održavali u čast rođendana legendarnog Blaža Lengera, izvodeći Blaževe bezvremenske pjesme. Pored glazbe i kulture, velika strast bila mu je i fotografija, kroz koju je bilježio svijet oko sebe.

Kada ga je život stavio pred težak izazov gubitka vida, Ivan Modrušan nije posustao. Nakon odlaska u mirovinu, pokazao je nevjerojatnu snagu duha i volje – preusmjerio je svoj put, usavršio se za masera i terapeuta te nastavio pomagati ljudima na drugačiji način. Kruna njegova duhovnog i intelektualnog rada bila je knjiga „Kako oprostiti“, monumentalno djelo koje je javnosti svečano predstavio u Zagrebu 2014. godine, ponudivši čitateljima duboke i inspirativne životne pouke.

Ivan Modrušan ostao je u trajnom i lijepom sjećanju svih Sesvećana i Podravaca kao čovjek nepresušne energije, umjetnik i humanist koji je svojim životom i djelom oplemenio zajednicu u kojoj je djelovao.

2.28. Ivan Rep

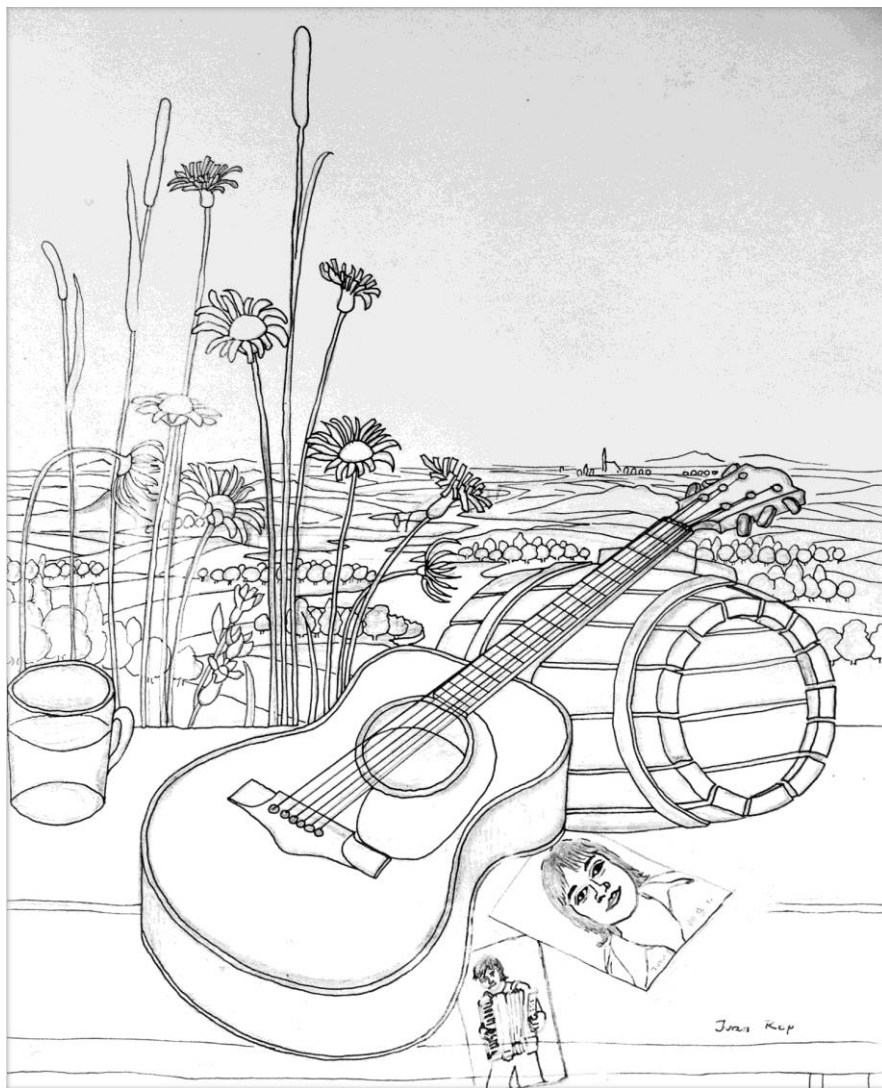
Za Ivana Repa često se kaže da je lirski pjesnik svoje Podravine – njezinih ravnica, različenih voda, bijelih snjegova te radosti i patnje njezinih ljudi. Ipak, taj pjesnički senzibilitet, koji s pritajenom strašću i privrženošću zaljubljenika prenosi na svoja platna, ima i svoju zvučnu kulisu. Daleko od očiju šire likovne javnosti, koja ga slavi kao jedno od autentičnih imena koja su sačuvala trag izvorne naive u kritičnim godinama, Ivan vodi još jedan, paralelan život – onaj ispunjen akordima i pjesmom.

Slika spaja oba njegova svijeta: Ivana s električnom gitarom u rukama, ispred klavijatura, dok u pozadini na zidu vise njegova prepoznatljiva slikarska djela.

Njegova ozbiljnija likovna priča započela je tijekom školovanja u Ljubljani, no upravo u tom razdoblju u njegov život ulazi i glazba kao neizostavan hobi. Potpuno samouk, vođen isključivo čistim talentom i sluhom, Ivan je svladao sviranje klavijatura i gitare. Glazba je za njega postala sloboda, prostor u kojem se opušta i kroz koji, jednako kao i kroz slikarstvo, komunicira s ljudima i prenosi im emociju.

Ivan Rep najčešće nastupa samostalno kao pjevač i svirač. Kada je sam na pozornici, njegova su prva ljubav instrumentali u kojima do izražaja dolazi njegova tehnička vještina na tipkama i žicama, no s jednakim žarom i toplinom ispunjava i glazbene želje svojih slušatelja, izvodeći šarolik repertoar. Svoju glazbenu svestranost pokazuje i povremenim nastupima s bendom, okupljajući lokalne svirače u ozbiljan sastav kada god to prilike dopuste. Od lokalnih zabava pa sve do ljetnih mjeseci na Jadranskoj obali, gdje svojom svirkom uveseljava domaće i strane turiste, Ivan živi glazbu u njezinu najčišćem, izvođačkom obliku. Iako iza sebe nema snimljenih ili napisanih vlastitih autorskih pjesama, on tuđim kompozicijama daje vlastiti, prepoznatljiv emotivni pečat.

***Kroz njegove
precizne crteže
i slike, glazba
dobiva
nadrealnu,
univerzalnu
dimenziju. Ivan
ne slika samo
ono što vidi, već
vizualizira samu
energiju zvuka i
ritma,
stvarajući djela
koja nadilaze
granice
lokalnog
prostora.***

No, ono što Ivana Repa čini uistinu jedinstvenim jest način na koji se njegov glazbeni hobi prelijeva u njegovu primarnu, likovnu umjetnost. Ono što odsvira i proživi na zabavama i terasama, Ivan pretvara u vizualne naracije. Prizore seoske svakodnevnice, druženja i dinamične glazbene izvedbe on slika s maštom pučkog pripovjedača, ali i s ljupkošću istinskog poeta.

Crtež koji prikazuje bend kako svira na vrhu zemaljske kugle, okružen spiralnim klavirskim tipkama koje se šire u svemir, izvrsno dočarava njegovu viziju glazbe kao univerzalnog jezika koji povezuje cijeli svijet.

Tamo gdje prestaje pjesma, nastaje slika, a tamo gdje se slika završi, ponovno se pali pojačalo. Bilo da zabavlja turiste na moru, svira instrumentale za svoju dušu ili u tišini ateljea kistom hvata ritam seoske zabave, Ivan Rep dokazuje da su u njegovu srcu glazba i slikarstvo neraskidivo vezani.

Ova upečatljiva, detaljna kompozicija s bendom na uzvisini i mnoštvom likova u transu plesa i zabave predstavlja vrhunac njegova spajanja glazbenog motiva i vrhunske likovne vještine.)

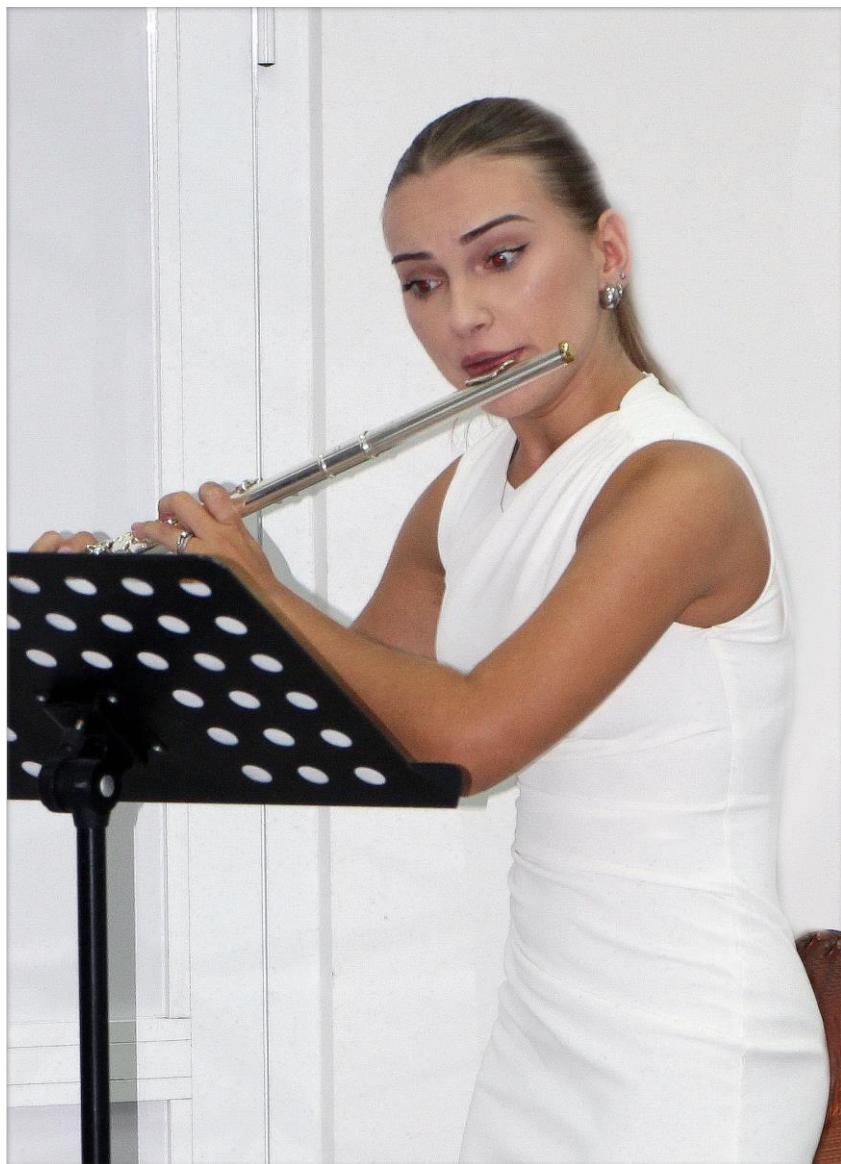
2.29. **Karla Britvić**

Karla Britvić rođena je 2008. godine u Koprivnici. Svijet glazbe upoznaje već s tri godine, kada se upisuje u Glazbenu igraonicu. Sa šest godina kreće u prvi razred osnovne škole u Podravskim Sesvetama, a paralelno upisuje i Osnovnu glazbenu školu Jana Vlašinskog (Područna škola dr. Marijana Jergovića u Pitomači), smjer flauta, u klasi profesorice Noemi Špoljarić, gdje je uspješno i diplomirala. Svoje glazbeno i opće obrazovanje nastavlja u srednjoj Glazbenoj školi Jana Vlašinskog u Virovitici te u općoj Gimnaziji Petra Preradovića.

Karla svira flautu na Izložbi rukotvorina Udruge umirovljenika 2019. godine u Maloj sali Općine Podravske Sesvete.

Kroz cijelo osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje redovito sudjeluje na brojnim domaćim i međunarodnim natjecanjima. Među mnogim osvojenim priznanjima posebno se ističe „Bistrički zvukolik“ 2016. godine, gdje osvaja prvu nagradu i prvo mjesto. Na istom natjecanju pripale su joj i posebna nagrada za najmlađeg natjecatelja te posebna nagrada Hrvatskog društva flautista (HDF) za najbolju flautističku izvedbu u svih devet kategorija. Na međunarodnom natjecanju „Femus“ u Subotici prvu nagradu osvaja dvije godine zaredom – 2019. i 2020. godine. Kao članica komornog sastava (trio), na Državnom natjecanju osvojila je dvije druge nagrade.

Godine 2021. nastupila je u zapaženom videospotu u kojem su mladi glazbenici iz cijele Hrvatske – koji se međusobno dotad nisu poznavali – odsvirali i otpjevali finale slavnog mjuzikla „Jalta, Jalta“ autora Alfija Kabilja i Milana Grgića, svatko u svojoj županiji. Nastupala je i kao članica Youngmasters kvinteta flauta. Svake godine sudjeluje na različitim Međunarodnim ljetnim školama za mlade glazbenike, gdje svoje znanje dodatno usavršava kod eminentnih profesora flaute.

U rodnom Podravskom Sesvetama Karla redovito svira na raznim kulturnim manifestacijama, od promocija knjiga i druženja umirovljenika, do manifestacije "Pisanica uspomena i prijateljstva" i drugih događanja. Trenutno je maturantica i intenzivno se priprema za prijemni ispit na Muzičkoj akademiji.

2.27. „Pjevačka udruga "Blaž Lenger"“

Udruga djeluje od 2001. godine, a nosi ime po svom još tada živućem i vrlo aktivnom članu, poznatom pjevaču izvornih podravskih narodnih pjesama i sviraču basa Blažu Lengeru, koji danas živi na Dragancima u općini Podravske Sesvete. Nastupali su u mnogom mjestima u Republici Hrvatskoj, gdje je Blaž uvijek dočekan kao živa legenda. Osim što lijepo izgledaju, lijepo pjevaju, sesvečke žene nose prepoznatljivu nošnju podravskog kraja. Društvo ima i mlade tamburaše i muški dio pjevačkog zbora.

Godine 2006. Udruga izdaje promotivni CD s pjesmama:

1. Djevojčica ruže brala
2. Podravino moja mila
3. Dolinom se šetala
4. Krasne su doline
5. Glas mandoline
6. Oj sesvečko ravno polje
7. Gledam bajnu zoru
8. Junak iz doline
9. Koliko te volim

10. Potočić maleni
11. Sveta zemlja
12. Polka 1
13. Polka 2

Poseban poklon:

- 14.- 17. Polke
18. Čardaš u izvođenju sastava
Blaža Lengera

Pučka glazbena udruga "Blaž Lenger" Podravske Sesvete

Blaž Lenger	Šantić Božica
Derežić Ivan	Šerbedžija Barica
Drvenkar Boris - predsjednik	Derežić Lucija
Modrušan Ivan - voditelj	Rođak Ana
Fičko Franjo	Kirin Marija
Karšić Stjepan	
Matočec Ivan	
Dergez Ivan	
Rep Ivan	
Špoljar Dragica	
Halusek Marica	
Bregovec Jela	

Svirači:
Derežić Marko, *bas*
Bregovec Berislav, *prim*
Škriljak Mihael, *brač*
Šerbedžija Matija, *brač*
Kopričanec Marko, *bugarija*

Tisak: FOTO Begović

MASTERING
PYER-STUDIO
PODRAVSKE SESVETE
2006.

Fotografije: *Franjo Bartolić*
Stjepan Jagić
Tekst i računalna obrada:
Stjepan Jagić, 2006.

PROMOTIVNI CD - NIJE ZA PRODAJU

Pjesme Podravske Sesvete i Podravine

Pučka glazbena udruga "Blaž Lenger"

Udruga je djelovala do 2008. godine kada preostali članovi prestaju s pjevanjem zbog starosti ili bolesti, jedan dio prelazi u Udrugu umirovljenika i HFD Sesvečice.

Pod pokroviteljstvom Općine Podravske Sesvete u petak 6. prosinca 2002. u Podravske Sesvetama održan je veliki glazbeno-pjevački koncert u povodu 83. rođendana Blaža Lengera. Organizator i sudionik koncerta bila je pjevačka udruga "Blaž Lenger" iz Podravske Sesvete.

2.28. Hrvatsko folklorno društvo "Sesvećice"

Hrvatsko folklorno društvo Sesvećice nositelj je tradicije i izvornog folklora na području općine Podravske Sesvete. Promoviraju kulturu, običaje i izvorne napjeve kako u samome mjestu i županiji tako i na području cijele Hrvatske te u inozemstvu.

Izvornim folklorom ozbiljnije se počinju baviti od 1990. godine. Udruga je registrirana 1992. godine, dok u samim Podravskim Sesvetama postoji tradicija folklora od davne 1936. godine kada se i spominje prvi rad i javni nastup folklorne grupe. Članovi društva nose prekrasnu sesvečku nošnju, rađenu prema izvorniku iz 1850. godine. Žene imaju karakteristične frizure na *zafračke*, a na glavi nose poculice. Pjevaju i plešu izvorne pjesme, izvode kola i plesove iz Podravske Sesvete pod vodstvom umjetničkog voditelja Josipa Cugovčana. Društvo je do danas gostovalo na festivalu folklora u Sutriu (Italija), Hamburgu (Njemačka), Pečuhu (Mađarska), Klagenfurtu (Austrija). Nastupalo je i na međunarodnoj manifestaciji u Rimu i Vatikanu te na festivalu folklora u Assisi u Italiji gdje je osvojilo veliki pehar i prvo mjesto. Nastupali su i u Latviji, Češkoj i u Diepenheimu u Nizozemskoj na 50. obljetnici Međunarodnog folklornog festivala. Imali su značajnije nastupe na Međunarodnoj smotri folklora u Zagrebu, Đakovačkim vezovima, Velikoj Pleternici, Virovitici, Đurđevcu, Koprivnici, Varaždinu, Vukovaru, Trebarjevu, Pitomači, Grabrovnici i drugim mjestima.

Društvo je snimilo desetak polusatnih TV i radio emisija i priloga. Među najuspješnijim emisijama koje su doživjele mnogobrojne reprize na HTV-u su: „Crveni pijetao kukuriče“, „Sve kršćansko je veselo“, „Na tom mladom letu“, narodni običaji vezani uz Ivanje i mnoge druge.

„Podravska pisanica“ emisija redakcije HTV-a za pučku i predajnu kulturu primljena je u službeni konkurenciju 20. međunarodnog festivala televizijskoga znanstvenog programa IMAGE ET SCIENCE u Parizu. Posebno

treba istaknuti suradnju s profesorom Josipom Barlekom, kustosom Etnografskog muzeja u Zagrebu, uz čiju je nesebičnu pomoć kulturno blago Podravske Sesvete predstavljeno u cijeloj Hrvatskoj, ali i u svijetu. Osobito treba napomenuti da nošnju *Sesvečica* nosi Folklorni ansambl „Sveti Juraj” iz Cöcurga, u kojem Hrvati iz SAD-a pjevaju i plešu izvorne pjesme i plesove.

Hrvatsko folklorno društvo „Sesvečice“ na nastupu u Latviji 2012. godine. Na fotografiji Ivan Derežić tadašnji načelnik Općine Podravske Sesvete i Ivica Jendrok predstavnik Latvije i most suradnje između latvijske i hrvatske kulture.

Nastup na HTV 1 30.12.2024.

2.29. "Sesvečki mrgudaljin"

Prije pojave danas poznatih glazbala, kao što su cimble, jegede, tambura i bajs, naši preci svirali su na zabavama i svadbama u dude. No, ljudi su se znali snaći kad i nisu imali pri ruci kakvo glazbalo. Takvo jedno priručno glazbalo vidite na slici. Zove se mrgudaljin (po sesvečki), mrgudalo ili mrčalka.

Ono je načinjeno od suhog svinjskog mjehura napetog na glineni ćup i štapa provučenog kroz mjehur. Povlačenjem štapa kroz mjehur stvarao se određeni zvuk kojim se davao ritam pjesmi. Premda mrgudaljin izgleda primitivno, mogao je poslužiti svrsi, čak i u paru s dudama, a neki su znali svirati i na češelj pomoću papira.

Članovi HFD Sesvečice, Betina i Josip sviraju na sesvečkom mrgudaljinu.

2.30. Đuro Dergez - graditelj violina

Rođen je u Podravskim Sesvetama 1904. Godine. Bio je i ostao jedini sesvečki izrađivač glazbala.

Ono što je posebno zanimljivo izrađivao je isključivo violine iz sušenog drva iz sesvečkih šuma, koje se moralo prirodno sušiti deset do 20 godina. Za izradu jedne violine trebalo mu je i po deset dana. Zatim lakiranje, sušenje, ugradnja žica.

Bio je samouk, nadaren, zainteresiran i uporan u svom poslu. Podešavao ih je po sluhu.

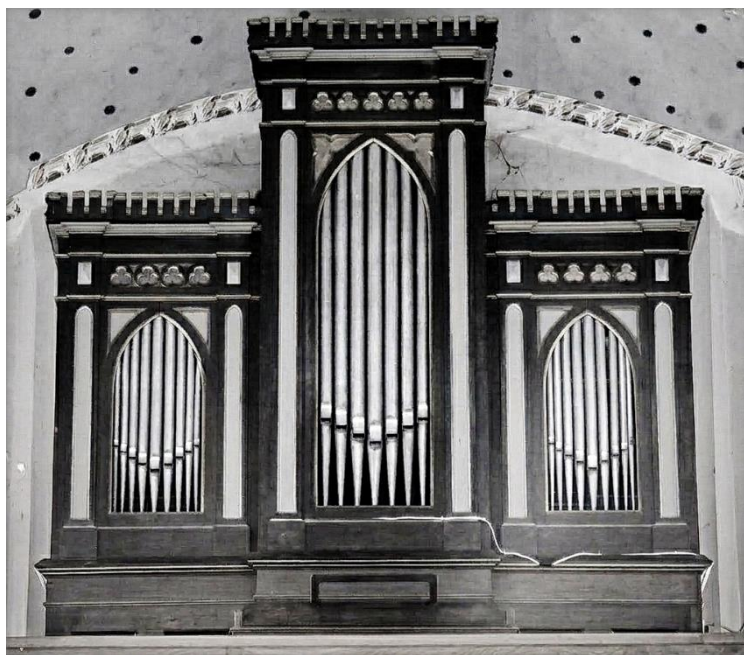
Njegove violine su imale uhu posebno ugodan zvuk jer im je on uspio udahnuti dušu, oživjeti ih u rukama pravih svirača.

Većina njih završila je u rukama sesvečkih glazbenika.

2.34. Crkvena glazbena baština: orgulje, orguljaši i župni zborovi

Župna crkva u Podravskim Sesvetama sagrađena je 1878. godine, a samo deset godina kasnije u nju su postavljene nove orgulje. Nabavio ih je 1888. godine Đuro Ortner, tadašnji upravitelj župe.

Ove orgulje izradila su braća Rieger iz Jägerndorfa u Šleskoj, cijenjeni graditelji koji su napravili brojne instrumente diljem Podravine, a sesvečke su vjerojatno njihove najstarije očuvane orgulje na ovom području.

Instrument nosi oznaku *Opus 233*, a karakterizira ga poseban, takozvani kombinirani sistem. Orgulje imaju sedam kombiniranih registara, dvije kolektivne stupe, jedan manual i pedal. Dana 23. prosinca 1888. godine svečano ih je blagoslovio Josip Hiter, župnik iz Virja i podarhiđakon đurđevačkog crkvenog kotara. Orgulje su se na koru u potpunosti očuvale u svom izvornom obliku.

Izvorni izgled kućišta sesvečkih orgulja s kositrenim sviralama koje su preživjele burnu sudbinu Prvog svjetskog rata.

Iz župne kronike doznajemo i pojedinosti o starim sesvečkim organistima. Prilikom blagoslova nove školske zgrade, 8. prosinca 1911. godine, spominje se tadašnji učitelj Josip Miller, koji je opisan kao vješt crkveni organist. On je predano vježbao školsku mladež u crkvenom pjevanju i s njima postizao lijepe uspjehe.

Instrument je doživio neobičnu i burnu sudbinu potkraj Prvog svjetskog rata. Dana 17. listopada 1918. godine, po nalogu tadašnje vlade, u crkvu je stigao erarski monter koji je skinuo sve svirale iz prospekta (cijevi koje se vide s vanjske strane), isprevijao ih i naredio tadašnjem župniku Blažekoviću da ih pošalje u Budimpeštu za ratne svrhe. Međutim, župnik je to odbio učiniti te je svinale sakrio na župnom dvoru. Dvije godine kasnije, 1920. uštedene svirale dočekale su popravak. Župnik Blažeković obratio se Franji Westeru, graditelju orgulja iz Zagreba, koji je došao u Sesvete, pregledao oštećene cijevi i zaključio da se mogu izravhati.

Svirači stol Riegerovih orgulja iz 1888. godine s manualom i nožnim pedalima.

Nakon nekoliko tjedana vratio se s obnovljenim kositrenim sviralama, očistio čitav instrument, popravio registre i ponovno ih ugodio. Za svotu od 5332 krune orgulje su ponovo prosvirale.

U novije doba, orgulje su temeljito obnovljene 1993. godine, kada je ugrađen i električni pogonski motor. Tom je prigodom pedal prekriven te se danas više ne upotrebljava. Ove, 2026. godine, one ponovno odlaze na detaljnu i sveobuhvatnu obnovu

Sam župnik Blažeković bio je iznimno glazbeno nadaren. Imao je vrlo istančan i razvijen sluh, što mu je omogućilo da u Podravskega Sesvetama pokrene i iz temelja izgradi rad mješovitoga crkvenog zbora. Kao izuzetan sluhist s dubokim smislom za zorno pjevanje, marljivim je i ustrajnim radom s domaćim članstvom postigao vrhunsku kvalitetu muziciranja, pa je ovaj zbor ubrzo postao rijedak i nadaleko poznat glazbeni sastav među podravskim župama. Pod njegovim stručnim vodstvom, pjevačice i pjevači su u četveroglasju izvodili mnoge zahtjevne crkvene pjesme i pratili misna slavlja u posebnoj glasovnoj harmoniji. To skladno pjevanje stvaralo je

uzvišeni osjećaj radosti i ostavljalo dubok dojam na sve prisutne, kao da u prostoru Neba pjevaju sami anđeli. Mješoviti se zbor posebno isticao veličanstvenim izvedbama za velike blagdane – Božić, Novu godinu, Uskrs, Tri kralja, Tijelovo i Svih svetih – kada su se, uz zborske dionice, rado slušale i skladno uvježbane solo-dionice pojedinih pjevača.

Za vrijeme njegova gotovo pedesetogodišnjeg župnikovanja, u Sesvetama se na poseban način počela izvoditi i *Muka Gospodina Isusa Krista*. Velečasni Blažeković uložio je golem trud u scensko i pjevno uvježbavanje mješovitoga crkvenog zbora, stvorivši toliko vjeran i dramatičan prikaz da se svakom slušatelju činilo kako se biblijski događaj odvija ovdje i sada. U tim su se izvedbama ljepotom svojih glasova i kvalitetnom glumom posebno isticali solo izvođači, braća Posavci – naročito Ivan, Andrija Matan i Slavko Štefanić. Ova vrhunska usklađenost zbora, ali i solo pjevača, postizala se zahvaljujući stalnim i predanim probama kojima se nastojalo postići ono najviše što je bilo moguće u tadašnjim seoskim uvjetima. Cjelokupno to bogato zborsko i solo pjevanje s iznimnom je mirnoćom i odmjerenošću pratio vrstan orguljaš Franjo Petrovčić. U tom skladnom zajedničkom radu i vjerskom zanosu rado su, u okviru svojih mogućnosti, sudjelovali i najmlađi mještani, polaznici vjeronauka, koji su s posebnom voljom i ponosom pomagali tijekom ranih svetih misa potiskujući ručni mijeh orgulja kako bi instrument mogao svirati.

Kroz svoju bogatu povijest, sesvečke su orgulje okupljale i spajale različite generacije glazbenika. Za sviraćim stolom izmjenjivale su se brojne osobe – od školovanih profesionalaca, preko požrtvornih svećenika i mjesnih učitelja, pa sve do darovitih vjernika laika koji su svojim sluhom i znanjem nadopunjavali praznine u razdobljima smjene generacija. Važan obol liturgijskom pjevanju davale su i časne sestre koje su djelovale u župi, no njihovim odlaskom 1970. godine nastupilo je dugotrajnije razdoblje bez stalnog crkvenog glazbenika.

Tek u rujnu 1997. godine, s dolaskom u ovdašnju osnovnu školu, u Podravske Sesvete stiže časna sestra Karmen Hajdinjak. Časna sestra Karmen diplomirala je 1970. godine na Institutu za crkvenu glazbu u Zagrebu, a u sesvečkoj župi preuzima službu orguljašice, katehetice te voditeljice dječjeg i velikog župnog zbora. Punih 28 godina, sve do lipnja 2025. godine, bila je desna ruka i neumorna pomoć svim župnicima s kojima je surađivala. Prisutnost časne sestre u župnoj zajednici danas je velika povlastica i, nažalost, privilegij rijetkih mjesta u Hrvatskoj. Praznina koju je ostavila svojim odlaskom duboka je poput tišine nakon posljednjeg utihnulog tona orgulja. No, nitko ne može izbrisati sve ono plemenito što je utkala u sesvečku zajednicu: njezin uvijek vedar duh, zarazni smisao za humor i toplinu kojom je hrabrila vjernike u trenucima klonuća.

Časna sestra Karmen Hajdinjak za povijesnim Riegerovim orguljama iz 1888. godine s članicama župnog zbora. Sestra Karmen je punih 28 godina svojim predanim sviranjem, vođenjem zbora i prepoznatljivim vedrim duhom duboko obogaćivala liturgijski i društveni život župe Podravske Sesvete.

Nakon njezina odlaska u mirovinu, župa je nakratko ostala bez stalnog voditelja crkvenih zbora, što je nametnulo hitnu potrebu za pronalaženjem osobe koja bi nastavila voditi ovu važnu službu u pastoralnom životu mjesta. U tom prijelaznom razdoblju za orguljama su se požrtvovno izmjenjivale sesvečke vjernice. Iako bez profesionalne glazbene naobrazbe, one su svojim predanim sviranjem i iskrenom ljubavlju prema crkvenoj glazbi nedjeljnim misnim slavljinama dale potreban svečani ton.

Nova stranica sesvečke crkvene glazbe okrenuta je sredinom rujna 2025. godine, kada službu orguljaša i voditelja crkvenog zbora s radošću preuzima Josip Ris. Rođen je 1964. godine u Osijeku, gdje je završio osnovnu glazbenu školu. Svoju duboku povezanost s instrumentom započinje još 1981. godine, kada postaje redoviti orguljaš u župnoj crkvi u Duboševici, a 2005. godine diplomira na Katehetskom fakultetu u Zagrebu, smjer crkvena glazba. Uz vjeroučiteljski poziv, Josip Ris već desetljećima razvija plodan glazbeno-pedagoški rad. U Osnovnoj školi Kloštar Podravski uspješno vodi dječje zborove i tamburaške sastave, potičući mlade na zajedništvo kroz pjesmu i očuvanje baštine. Istaknuo se i kao autor nekoliko zapaženih nabožnih pjesama izvedenih na festivalu *Don Bosko fest* (2003. i 2004. godine), a sa župnim zborom iz Duboševice snimio je i nosač zvuka (CD) s duhovnim skladbama.

Novi sesvečki orguljaš i vjeroučitelj Josip Ris od sredine rujna 2025. godine, s velikim marom vodi crkveno pjevanje i priprema glazbeni program župe Podravske Sesvete, unoseći u liturgiju bogato dugogodišnje glazbeno-pedagoško iskustvo.

U župnoj crkvi Svih svetih u Podravske Sesvetama Josip Ris danas redovito prati ranu i pučku svetu misu, vodi mješoviti crkveni zbor te s velikim marom priprema cjelokupni glazbeni program župe. U izvedbama s borom brižno njeguje tradicionalno, klasično crkveno pjevanje, koje prigodno osvježava i obogaćuje suvremenijim duhovnim šansonama i modernim sakralnim skladbama, nastavljajući tako dugu i ponosnu tradiciju sesvečkih crkvenih orguljaša.

Sesvečke orgulje i pjevači 2025. godine

3. Zanimljivosti za kraj

3.1. Martin Sagner Dudek

Dvije podravske legende: Blaž Lenger i Martin Sagner Dudek, 15.5.1988. u Podravskim Sesvetama na I. Susretu Podravine i Slavonije u starim narodnim sportovima

Martin Sagner rođen je 1932. u Novigradu Podravskom. Veliki čovjek, umjetnik, glumac, pjevač i svirač violine.

- "Nije mi nikaj žal kaj sam postao Dudek. Ja sam i za publiku i za službenu kazališnu javnost Dudek. I na zahvalnici za sudjelovanje u Domovinskom ratu piše: Martin Sagner - Dudek. Naslućival sam iz 'Mejaša' da bi ta uloga mogla postati popularna. Nije me to smetalo. Glumac voli da ga se pozna. Onda mu je lakše s publikom. Pravi glumac uspostavi kontakt i poznanstvo. Svako kazališno događanje traži poznanstvo glumca i publike, publike i glumca. To je jedna vrsta prijateljstva."

Bio je to Martinov prvi nastup u Podravskim Sesvetama, ali i jedini ovakav u RH, na što su Sesvečani posebno ponosni. Cijeli dan je nastupao sa sportašima, dijelio medalje, svirao i pjevao, družeći se sa starim prijateljima. A našao je i vremena za razgovore i njegovo viđenje starih narodnih športova. Zahvaljujući Nadi i Stjepanu Jagiću i Andriji Štefaniću njegov gotovo cijeli nastup u Podravskim Sesvetama snimljen je video kamerom, kao dar budućim pokoljenjima.

Tu večer, u nedjelju 15. svibnja 1988. Velika sala Društvenog doma u Podravskim Sesvetama bila je ispunjena do posljednjeg mjesta. Nikad toliko, ni prije ni poslije, gledalaca, znatiželjnika, ljubitelja podravske glazbe i dobre zabave. A onda, kad je Dudek počeo pričati viceve, ozbiljno, s punom dramaturškom napetosti, onako kako to samo veliki umjetnici znaju, nastao je muk - a onda prolom oduševljenja. Bio je to neponovljivi doživljaj, koji se ne zaboravlja.

***U sali, među mnogobrojnim posjetiocima, znatiželjnicima i ljubiteljima
podravske glazbe, pjevao je zajedno s članicama HFD Sesvečice
lijepe podravske pjesme.***

Za vrijeme nastupa svirao je violinu te je pokazao kakav je muzički virtuoz izvedeći domaće polke. Martinu je muzička pratnja bio sastav njegovih Mužikaša iz Zagreba. Bio je čovjek iz naroda i to je pokazao.

Cijeli nastup Martina Sagnera Dudeka u Podravske Sesvetama možete pogledati na sesvečkom YT kanalu:

<https://www.youtube.com/@Kratkopisi/search?query=Dudek>

3.2. Himna Sesvečanima

Himna Sesvečanima

*Sesvečani dragi naši
Veseli su mužikaši,
Lijepe pjesme svirat' znaju,
Mlade cure zabavljaju.
Sinovi su Podravine,
Drage naše domovine.*

*Od svih ljudi poštivani,
To su dragi Sesvečani.*

*Sesvete su drago selo
Jer je u njem sve veselo,
Vesele su cure vaše
Jer imaju mužikaše.
Muzika im lijepo svira
Pa nogama ne da mira.*

*Od svih ljudi poštivani,
To su dragi Sesvečani.*

*Sesvečani, dragi ljudi
Nek' vas toplo sunce budi,
Nek' vam draga srca grije,
Boljih ljudi od vas nije.
Vi ste ponos Podravine,
Drage naše domovine.*

*Od svih ljudi poštivani
To su dragi Sesvečani.*

kantautor: Martin Hegedušić, Hlebina, 2003.g.

Martin Hegedušić rođen je u Hlebinama 1923. godine, na Martinje, i kao da je danom rođenja već bio zacrtan njegov životni put.

Prvi je i jedini umjetnik koji je jednu od svojih pjesama posvetio Sesvetama i Sesvečanima!

Godine 1948. zajedno s braćom Galeković osnovao je i vodio narodni ansambl "Hegedušić – Galeković" s kojim je nastupao širom sjeverozapadne Hrvatske, sve do 1980. godine, kada se povukao sa scene.

Godine 1971. objavio je svoju prvu zbirku pjesama "Žuli z vincem zalejani" u kojoj su tiskane reprodukcije Hegedušićevih skulptura. Kasnije je izdao još četiri knjige autorskih pjesama.

Kao posebnost valja spomenuti kako je u lipovom drvetu prvo počeo izrađivati instrumente, da bi se tek kasnije počeo baviti skulpturom. Svaka skulptura Martina Hegedušića ima svoje stihove i svoju pjesmu.

Njegova glazba i zvučni zapisi vrijedan su prilog nematerijalne kulturne baštine Podravine.

4. Korištena literatura i fotografije

a) Korištena literatura

- Ferdo Rusan - Poklade na ladanju, Dragoljub 1868.
- Ivan Ivančan - Narodni plesni običaji Podravine I.
- Vjekoslav Prvčić - Stari podravski mužikaši, Podravski list 2009./10.
- Zdravko Šabarić - Podravska glazbena tradicija, Podravski zbornik 2011.
- Dražen Nađ - Draganci kroz vrijeme, 2016.
 - Kruh svagdašnji, 2019.
 - Blaž Lenger, 2022.
- Zapisi Željka Kovačića i Josipa Cugovčana

<https://www.podravske-sesvete.eu/>

<https://www.youtube.com/Kratkopisi>

b) Fotografije

- Martin Kralj(Kloštar Podravski) - Zbirka Pleadin
- Stjepan Jagić
- Dražen Nađ
- fotografije nepoznatih autora iz foto albuma sesvečkih obitelji

**Posebna zahvala gospodinu Josipu Jurinjaku na pruženoj potpori,
podacima i fotografijama.**

IMPRESSUM:

Naslov: „Glazbena baština Podravske Sesvete“

Autor: Stjepan Jagić

Vlastita naklada autora

URL publikacije: <https://www.podravske-sesvete.eu/knjige/glazsps.pdf>

Urednik: Petra Štefec

Jezična lektura i korektura: Petra Štefec

Posebna zahvala gospodinu Josipu Jurinjaku na pruženoj potpori,
podacima i fotografijama.

Naslovnica: Dražen Nađ,
(fotografija na naslovnici „Blažev bajs“ – autor: Dražen Nađ)

Zadnja strana: Dražen Nađ
(fotografija: „Sesvečki ples bosih nogu“ – iz obiteljskog albuma
nepoznatog autora)

ISBN 978-953-46887-1-7

Publikacija je dostavljena Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu u skladu s
obvezom dostave obveznog primjerka propisanom Zakonom o knjižnicama i
knjižničnoj djelatnosti (NN 17/19, 98/19, 114/22) te Pravilnikom o obveznom
primjerku (NN 66/20).

Mjesto izdanja: Podravske Sesvete

Godina izdanja: 2025.

Dragi čitatelju!

U rukama držiš knjigu koja nije samo zapis o glazbi i običajima jednog kraja - ona je svjedočanstvo duha ljudi koji su znali živjeti punim srcem. Sesvečani su oduvijek bili veseli, otvoreni i srdačni; kroz sjetne jesenje magle što se pružaju između Bilogore i Drave, njihove su pjesme odzvanjale poput toplog pozdrava životu. U ovoj ravnici, gdje se prošlost i sadašnjost dotiču u laganom ritmu koraka, glazba je bila više od zvuka — bila je način pripadanja, način govora, način pamćenja. Svaki sastav, svaka violina, cimbali, prima, bajs ili harmonika nosili su u sebi priču o ljudima koji su svojom pjesmom znali dotaknuti samu srž osjećaja: tugu i radost, čežnju i nadu. Zato njihova glazba živi i danas — jer je iskrena, duboka i izrečena srcem. Ona je dokaz da ono što nastane iz ljubavi prema svome kraju može nadživjeti vrijeme. Ova knjiga čuva upravo tu vedrinu, to unutarnje bogatstvo podravskog čovjeka. U njoj ćeš pronaći odjeke pjesništva, boje slikarstva i ritmove glazbe — sve ono što su Sesvete stvarale, nosile i darivale svijetu. Neka te ove stranice podsjetu na jednostavnost koja liječi, na ljepotu koja spaja, i na snagu običnih ljudi koji su u svoj svakodnevni život unosili čudo: glazbu koja je jednako slavila i radost i tugu.

S ljubavlju i poštovanjem,
autor i suradnici!

ISBN 978-953-46887-1-7

